

Leda D'Rasi

Boszorkánydinasztia
A kezdetek

A Boszorkánydinasztia sorozat előzménytörténete

Copyright © 2016 Leda D'Rasi
Minden jog fenntartva!

ledadrasi.mogulkiado.hu

Szerkesztő és korrektúra: Mező Krisztina

Borító: Leda D'Rasi
Borítókép forrása: www.pixabay.com/hu

Támogató partner:

Ez a könyv
4.0 Nemzetközi Licence
Creative Commons

Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd!
Feltételeinek megfelelően felhasználható, azaz szabadon
másolható, terjeszthető, amennyiben terjesztéskor feltüntetésre
kerül
a szerző neve és a mű címe. A mű kereskedelmi célra nem
használható, nem módosítható, átdolgozás vagy származékos mű
nem készíthető belőle.
A fentiekől csak a jogtulajdonos engedélyével lehet eltérni.

Leda D'Rasi

BOSZORKÁNYDINASZTLA

A KEZDETEK

Sok ezer évvel ezelőtt...

Hekaté a völgyben meghúzódó apró falu fényeit nézte a távolból, és ösztönösen szorosabbra fogta az ölelést a karjában tartott puha csomag körül.

Az idő tombolt, pedig már sok nappal maguk mögött hagyták azt az évszakot, amikor a táj dermedtő világgá változott; szinte teljes sötétség uralta még a nappalokat is, és a talajból sarjadó növények fagyhalált halva adták meg magukat a csontrepesztő hidegnek. Már legalább egy holdhónapja eljött az új világ, az Anyaföld újjászületésének ideje, ezen az éjjelen azonban mintha minden a visszájára fordult volna, és újra a hideg birodalmában találták volna magukat. Gaz szél száguldott mellettük, ide-oda cikázva, mintha maga sem tudná, merre tartson. A fák között süvítve, hangja fájdalmas sikoltásként járta be a tájat. Mindeközben apró, szúrós cseppekben víz hullott alá az égből, melyeket hátára kapott a szél, és gonoszul azt játszotta, hogy ide-oda csapkodta a cseppeket, mielőtt hagyta őket a földre hullani. Az égbolt olyan sötét volt, mintha fekete lepellel borították volna le az összes égi fényt, hogy ne adjanak egy szemernyi világosságot sem.

Hekátét azonban nem zavarta a természet zordsága és félelmetes mivolta. Őt egyik sem tudta érdekelni, mert a szívét olyan fájdalom járta át, amihez képest minden eltörpült, amit ez a földi világ mutatni tudott neki.

Köpönyege széles csuklyáját mélyen a szemébe húzta, a vastag anyagot szorosan maga köré fogta, hogy a lehető legnagyobb védelmet nyújtsa a féltve őrzött kincsnek, melyet alatta dédelgetett.

Amit itt kell, hogy hagyjon ezen a borzalmas helyen.

Hekaté egyre csak nézte az alatt elterülő völgyben a kőből, fából és állati bőrből készült kunyhókat, és menekülhetnékje támadt. Nemrég még emberien bájosnak találta a földbe vájt, kör alakú mélyedés körül felhúzott épületeket, és az épületek közepén lobogó tüzet. Nemrég – még ha csak rövid ideig is – boldog volt

az egyik ilyen építményben. Most azonban semmi bájosat nem látott az épületek együttesében, sem a bennük lobogó, melegséget sugárzó tűzrakásokban.

Most hátat akart fordítani ennek az egésznek, és rohanni egyre távolabb. Mindegy hová, csak el innen, és messze el attól, amit tenni készül, amit tennie kell. El bárhová... csak ne kelljen megtennie.

Találok majd más megoldást! – gondolta már ezredjére a sírás határán, kétségbeeséssel fűszerezett, keserű könnyekkel telve.

Nővére, aki elkísérte, és mindvégig csendben, türelmesen állt mellette, amíg a legrosszabbra készülődött, mintha megérezte volna a gondolatait, mert közelebb húzódott hozzá, és csitítóan átölelte a vállát.

– Meg kell tenned, Hekaté – mondta neki halkán. – Itt az idő. Ne töltsd soká a perceket. Csak a magad kínját nyújtod el vele.

Hangjában szomorúság bujkált, mégis határozottan mondta, amit mondott, annak biztos tudatában, hogy egyszerűen nincs más lehetőség.

Hekaté maga is tudta ezt jól. Hiszen nem egyszer beszéltek erről, neki pedig volt rá ideje, hogy mindent meghányjon-vessen magában. Ismerte a törvényeket, tudta milyen következményekkel jár, amit tett, és tudta azt is, mivel jár, ha nem engedelmeskedik, ha valamilyen módon megpróbál ellenszegülni.

Milyen különös, hogy ezeddig soha egyetlen egyszer még csak futó gondolat formájában sem merült fel benne, hogy bármilyen módon ellentmondjon a főistenek által hozott törvényeknek. Eddig nem volt oka rá, sőt azt sem tudta elképzelni, hogy valaha lesz rá oka, hogy ilyen fontolóra vegyen. Azonban egy meggondolatlan tett, és egy ehhez fűződő érzelem átírt mindent, amit addig gondolt. Még az istenekhez kapcsolódó végtelen szeretetét, tiszteletét és hűségét is.

Ő maga hiába született és élt az égi királyságban, nem volt főistenség. De még csak kisisten sem. Egyszerű hírnök volt, egy

szolgáló, ha úgy tetszik, aki arra született, hogy az istenek életét és munkáját segítse a két világ között. A földön élő emberek porszemnyi életéhez képest ő maga halhatatlan lényként élt ugyan egy csodás helyen, távol a föld kemény világától, most azonban úgy érezte, halhatatlansága kín, nem pedig áldás.

Az égi királyság nyújtotta kényelem és gondtalanság egyszeriben semmit sem érő aprósággá váltak, amit Hekaté egy pillanat alatt lecserélt volna néhány emberévnyi sérülékeny földi életért. Ha lett volna választása. Azonban nem volt. Az ő kortalan létét az istenek adták, és csak nekik állt jogukban visszavenni azt. Erről a kegyről nem volt szokás lemondani, és az istenek szigorúan vettek minden kihágást. Ha ellenkezni merészel, mindennek vége.

Ha viszont megteszi, amit kell, talán lesz esélye arra, hogy a továbbiakban segítséget nyújtson, óvjon, támogasson, ahogy csak tud.

Hekaté ebbe a gondolatba kapaszkodott, ebből próbált erőt meríteni.

Szétnyitotta magán a köpenyt, és óvatosan bontogatni kezdte a vastag, puha gyapjúba tekert csomagot, hogy felfedje annak tartalmát. Nem takarta ki teljesen, épp csak annyira, hogy előtűnjön az apró pufók arcocská, melyet annyira látni vágyott. Látnia kellett.

Anyai szíve egyszerre reagált a szeretethullám forróságával és szúró fájdalommal a látványra. Újszülött gyermekének makulátlan bőre előkerült a takarók árnyékából, és arca aranyos grimaszra húzódott, ahogy megérezte maga körül a csípős hideget. Eddig békés álom takarta szemei lassan kinyíltak, ahogy felébredt a külvilág kegyetlenségére. Hekatéra aranyszínű szemek tekintettek, melyek úgy ragyogtak, mint az égi királyság szárnyas sárkányainak perzselő tekintete.

A szemem az enyém – gondolta bánatos mosollyal.

Szeméből könnyek kezdtek patakzani, ahogy gyermekét nézte. Könnyei végigfolytak arcán, majd mielőtt lecsöppentek volna, az orra előtt elsuhanó szél fölkapta azokat is, hogy az égi vízhez

keverje őket, majd velük együtt hintse végig a talajon.

– Miért kell ennek így lennie, Hekéra? – kérdezte alig hallhatóan, de nővérének ennyi is elég volt, hogy megértse a szavakat.

Amióta csak megtudta, hogy gyermeket vár, és a gyermek jövőjének súlya a vállaira nehezedett, megszámlálhatatlanul sokszor tette már fel magában ezt a kérdést.

– Mert az istenek így rendelték – válaszolta amaz jobb híján a jól begyakorolt szöveget.

Nem is tudott volna mást mondani, hiszen ez egy olyan kérdés volt, amelyre csak ez az egy válasz létezett.

– Az égi királyságban nincs helye annak, aki nem oda született. Egy olyan gyermek, aki nem tisztavérű égiek gyermeke, nem élhet ott. Ember gyermekének a földön a helye még akkor is, ha egyik szülője az égbe való.

Hekaté fejében hajszálpontosan ugyanezek a szavak zúgtak, hiszen ő maga ugyanabban a neveletésben részesült, mint a testvére, így ő is tudta azt, amit Hekéra. Most mégis más magyarázatra vágyott. Életében először sem a szíve, sem pedig az agya nem fogadta el azt, hogy „*mert az istenek így rendelték*”.

Azonban nem mehetett szembe az istennel, az ég és föld törvényeivel.

Ha megteszi, meghal, és vele együtt a gyermek is. Ahhoz, hogy a kicsinek legalább hajszálnyi esélye legyen élni – még ha a földön is –, neki tartania kell magát a törvényekhez, és itt kell hagynia, apja törzsének gondjaira bízva.

Hekaté egyre csak nézte a gyermeket, itta magába a látványt, hogy legyen mire emlékezni, próbálta magába vésni a pillanatot, ahogy gyermeke könnyű súlyát érzi végigfeküdni karján. És arra gondolt, amit tett.

Ritkán, de azért megtörtént, hogy egy égi egyesült egy földivel, és az egyesülésből gyermek született. Az égiek időről-időre jártak a földön, így a találkozás nem volt lehetetlen, és előfordult olyan eset, hogy a két világ tagjai érzelmeket tápláltak egymás iránt. Így

az, hogy Hekaté szíve valami érthetetlen okból egy ember felé húzta, nem volt kirívó eset.

De saját fejére nagy bajt hozott, és még nagyobb fájdalmat, mert bár azért konkrétan nem járt büntetés, hogy gyermeket szült, mégis megkapta, mert el kell válnia méhe gyümölcsétől. Nem maradhatnak együtt, mert neki az égben van a helye, a gyermeknek pedig a földön. Mindketten élhetnek. Csak külön.

Borzalmas volt belegondolni is.

Vajon ez most végzetes hiba volt, amit saját magának köszönhet, vagy jó, ámde nehéz döntés, amit az égi könyvek írtak meg a számára? Nem tudta megmondani. Ez talán olyan dolog, ami majd csak sok-sok emberöltőnyi idő után derül ki, ha egyáltalán kiderül. Csak állt ott, kővé váltan. Tagjai egyszerűen nem akartak megmozdulni, hogy tegyék, amit kell.

– Hekaté – szólongatta nővére gyöngéden. – Húgom, indulj! Bármeddig állsz is itt, az elkerülhetetlennel nem dacolhatsz!

Ebben a pillanatban valami megváltozott az éjben. Mindketten tisztán érezték.

Az eddigi zord süvítéshez hangos dörrenés társult, fentről jövő mély morajlás. Az eget takaró feketeség egyszeriben megmozdult, és egy nagyobb hatalomnak engedelmeskedve, gomolyogva szétnyílt. Fölötte aranyló fény villant, és egy abból kiinduló villám, mely egyenesen feléjük tartott.

Hekaté ösztönösen gyermeke fölé hajolt, hogy védje, amikor a villám tőlük alig néhány lépésnyire lecsapott. Erejébe beleremegett az alattuk lévő magaslat, és még a sziklák is elmozdultak a helyükről.

Majd a villámot kísérő aranyló fényesség eltűnt, és egy méltóságteljes női alak öltött testet a szemük előtt.

Hekaté és Hekéra egyszerre sóhajtottak fel a megkönnyebbüléstől, ahogy felismerték az istennőt, aki közéjük érkezett.

Freydra. Az Anyaföld istennője, aki a főistenek között az egyik

legerősebb, legősiabb, és az egyik legióságosabb. Kedves, szeretetteljes, igazságos, épp úgy, ahogy az az Anyaföld védelmezőjéhez illik. Mint egy bölcs anya, aki égen és földön egyaránt az életet, mások jólétét tartja szem előtt.

Hekaté tudta, hogy egyetlen dolgot tesz, mégis képtelen volt megálljt parancsolni magának. Minden szabályt áthágott, amit eddig a legaprólékosabban betartott, de nem létezett olyan, amire ne lett volna hajlandó a gyermekéért. És az istennő váratlan felbukkanását jelnek vélte, hogy talán segítségre lel.

– Földanya istennő! – Freydrához rohant, és a lábához borult, hiába próbálta Hekéra megállítani, hogy ne tegye. – Segíts, kérlek! Segíts, hogy ne kelljen elszakadnom a gyermekemtől! Könyörögve kérlek, segíts!

Keservesen zokogott, nem tudta magában tartani kétségbeesett könnyeit.

Freydra nyugtatónak szánt mozdulattal simított végig a haján, majd leguggolt hozzá. Hekaté álla alá nyúlt, gyöngéden felemelte a fejét, hogy szemük egy vonalba kerüljön.

Hekaté, könnyei fátylán át az istennő szikrázó szemével találta szemben magát, melyben úgy kavarogtak a színek, mintha egy szivárvány lakott volna íriszében. Burjánzó zöld mező, tiszta vizű türkiz tenger, meleg-barna föld, és színpompás virágok kavalkádja sütött vissza a tekintetéből. Mosolyából végtelen kedvesség sugárzott, szépséges arca pedig olyan fiatal volt, mintha csak most serdült volna nővé, és nem maga lenne a föld anyja, ki a világ termékenységeért, megújulásáért felelős.

– Kedvesem – mondta lágy, bársonyos hangon –, megértem a fájdalmat, és tekinteted a szívemig hatol, de nem tehetem meg, amit kérsz.

Hekaté képtelen volt elfogadni a szavakat. Agya tudta az igazságot, de szíve fájdalma elnyomta az elméjét.

– De hatalmadban áll... – könyörgött.

Freydra megfogta a kezét, és segített neki felállni.

– Hatalmamban áll, de attól még nem tehetem –

magyarázta türelmesen, holott tudta, bármit mond, azzal Hekaté is pontosan tisztában van. – Az istenek által hozott törvények ugyanúgy rám is vonatkoznak. Mindannyian tartottunk már be úgy törvényt, hogy közben a szívünk megszakadt, de akkor is megtettük. Az égi törvények mindig és mindenkor a békét szolgálják. Egységesek, ugyanúgy vonatkoznak égi és földi lényekre, és igazságosak még akkor is, ha nem mindig fájdalommentesek. És bár különösen olyan helyzetekben, amikor érző szívünk ural minket, nem értjük meg, de ezen törvényeknek mindig és mindenkor megvan a maguk oka, mellyel a mi érdekünket szolgálják. No de ezt te magad is tudod.

Hekaté szabad kezével letörölte az arcát, bár teljesen feleslegesen, hiszen a könnyek helyét azonnal újak vették át. Egyszerűen nem akartak elfogyni.

– Tudom, istennőm... – suttogta beletörődően, a világ minden fájdalmával a hangjában.

– Hekaté, fáj, hogy így látlak! – mondta neki Freydra. – Te különösen kedves vagy a szívemnek, mert még az égi királyság kiválóságai közül is kiragyog a tiszta lelked. Megpróbálok segíteni neked...

– A gyermek velem maradhat?

Egy pillanatra felsejlett a remény, hogy van mód a törvény megkerülésére, de az istennő a fejét rázta, és ez újra a reménytelenségbe taszította Hekatét.

– Nem, kedvesem, azt semmiképpen nem lehet. A törvényen nem változtathatok, és nem is játszhatom azt ki. Csak oly módon tudok segíteni szíved fájdalmán, mellyel még nem vonjuk fejünkre az égi törvénytől kegyetlen haragját. Ez nyilván nem az a megoldás, amellyel maradéktalanul elégedett és boldog lennél, de ez minden, amit tehetek. S ha ezzel megelégszel, nem próbálsz ostobaságot elkövetni, és az istenekkel szembe menni, megteszem neked, ami hatalmamból telik.

Hekaté alig merte elhinni. Az istennő isteni segítséget ajánlott neki, holott erre senki és semmi nem kötelezte. Hekaté soha nem

élt vissza az istenek türelmével és jóságával, és hosszú élete során egyszer sem fordult elő, hogy saját kéréssel fordult volna hozzájuk. Most először rimázkodott segítségért, de ez esetben a lehetetlent kérte.

Mégis... bolond lett volna visszautasítani Freydra ajánlatát. Legyen az bármi, amennyiben csak egy kicsit is segíti lánya jövőjét, elfogadja – határozta el Hekaté.

– Bármiben tudsz segíteni, én örökké hálás leszek neked érte – mondta őszintén. – Magam nem vagyok istenség, így hasonló viszonzással nem szolgálhatok, mégis szívem minden hálája és köszönete a tiéd, amíg csak élek. Mostantól leghűségesebb alattvalód látod magad előtt, valahányszor rám nézel.

Freydra mosolyogva fogadta szavait, majd bólintással jelezte elégedettségét.

– Hadd lássam a gyermeket! – nyújtotta felé karját. – Mutasd meg nekem, hadd lássam a jövőjét!

Hekaténak nehezeére esett kiengedni a gyermeket karjai közül, és amint Freydra átvette tőle, máris úgy érezte, végtelenül üressé vált.

De az istennőnél jó kezekben volt a kis csomag, hiszen Freydra épp úgy fogta, mintha a sajátja volna. Az istennő kibugyolálta a gyermeket, hogy lássa az arcát, és a szemébe nézhessen. A két tekintet egymásba kapcsolódott, és az újszülött olyan nyílt pillantással vizionozta az istennőét, ami mosolyra készítette Freydrát.

– Igazán különleges gyermek! – hangjában elégedettség csendült. – Lánynak született, mégis olyan lélek lakik benne, mely vetekedni fog a legbátrabb férfiakéval is. Erős lesz és bátor, bölcs, határozott és céltudatos. Igazi vezéregyéniség, akire csakhamar felfigyelnek majd nemcsak a földön, de az égben is.

Az istennő szeme a völgy kunyhóira tévedt.

– Nemzője ehhez a helyhez köti, itt kell maradnia, míg megerősödik, de ez a gyermek többre hivatott, semhogy e

primitív nép között éljen s haljon két vadászat között.

Az istennő szeretetteljes csókot lehelt a gyermek homlokára, majd készségesen visszaadta őt az anyjának, aki egyik lábáról a másikra állva várta, hogy újra a karjába foghassa, és tarthassa, amíg lehet.

Freydra elgondolkodva kezdett járkálni a fennsíkon. Hosszú bő ruháját – mely az égi királyság legdrágább kelméjéből készült, és csillagporból préselt csillogó brossok fogták össze – tépte a szél, de őt egy cseppet sem zavarta a földi légáramlattal járó kellemetlen hideg. Jött-ment, szép arcán nem látszottak a gondolatok.

Sok idő telt el, amíg arra vártak, hogy az istennő mondjon valamit, de Hekatét nem zavarta, hogy várnia kell. Minden egyes perc, amit az istennő a gondolatai között töltött, számára esély volt, hogy gyermekét ölelje, és ő nem volt rest kihasználni az alkalmat. Azt sem bánta volna, ha a következő holdtöltéig várakoztatja őket.

Ilyen szerencséje azonban nem volt, mert Freydra egyszer csak szembe fordult velük.

– Én magam fogom egyengetni gyermeked sorsát – mondta végül. – Hiszem, hogy az asszonyok többre hivatottak itt a földön is, mint amire tartják őket. Csakhogy gyengék, testben és lélekben egyaránt. A szívük tele gyöngédséggel, alázattal, félelemmel, megalkuvással. Azt teszik, amit mondanak nekik, úgy élnek, ahogy mondják nekik, és eszükbe sem jut, hogy a saját útjukra lépjenek. Ennek viszont változnia kell. És a te lányod lesz az első a sorban, aki ezzel szembemegy. Én magam adok neki erőt mindehhez. Erőt, hogy kitűnjön, erőt, hogy kitörjön. Erőt, hogy más legyen, és megváltoztassa a világot. Erőt, hogy segítsen. Hekaté ámulattal hallgatta az istennő szavait.

– Sok ilyen nőre lesz szükség, mint amilyenné ő válik majd. Ezért én magam fogom írni nemcsak az ő, de a hozzá hasonlók sorsát is. – Freydra kecses ujjával egyenesen rámutatott. – Te pedig segítségemre leszel ebben. Hekaté csak ámult.

– Új törzset hozunk létre itt a földön – jelentette ki Freydra határozottan. – Minden tagja lányként születik, azonban ha szíve igaz, és lelke erős, igazi harcos amazonná nőhet saját akaratából, és az általam kapott erővel. S a te lányod lesz az, aki felkutatja, összefogja ezeket az asszonyokat, erős egységet alkotva. Ő lesz az, aki az arra érdemtelenektől megtisztítja soraikat az én nevemben. Ő lesz az első mindközül. És ha kiérdemlik, a tiszta szívű, bátor asszonyok örök életet kapnak hűségük, kitartásuk díjául.

Hekaté és Hekéra összenéztek, és szavak nélkül is tudták, hogy mindketten ugyanarra gondolnak.

Örökéletű lény, aki egy balandótól fogant? Eddig úgy tudták, ez nem lehetséges. Az istennő azonban nagyon határozottan mondta, amit mondott, mintha benne ez a kérdés fel sem merült volna. Így végül Hekaté volt az, aki rákérdezett.

– Itt a földön, istennőm? Örökké fognak élni itt a földön? Freydra bólintott.

– Igen.

– De az égi törvények azt mondják, hogy az ember élete véges, és halálát nem kerülheti el...

– Tudom, mit mondanak az égi törvények. Ahogy azt is tudom, hogy a törvény ezen kritériuma bizony nem minden esetben valósul meg. Igen, az embernek halnia kell. Na, de ha a lányod és a hozzá hasonlók többek lesznek egyszerű embernél, akkor rájuk ez a törvény már nem is vonatkozik, nem igaz?

Hekaté nem értette, és ez nyilván látszott is arckifejezésén, mert Freydra magyarázni kezdett.

– Számos esetet tudnék felsorolni ahol megesett, hogy égi lény egyesült földivel, és kettejük gyermeke bár a földre kényszerült, mégsem ember. De olyanra is volt példa, hogy isteni fortély által teremtett olyan lény, mely nem ember, és rá sem vonatkozik a halandóság szabálya. Hiszen ti magatok is ismeritek a földszellemek gyermekeit, akik a vizes lápok, mocsarak fölött őrködnek. Vagy ott vannak az állati szellemekkel egyesült lények,

akik emberi és állati alakot egyaránt képesek öltetni. Sokan vannak, még ha rejtőzködnek is, és rájuk sem vonatkozik a halandóság szabálya. Miért ne lehetne ez a gyermek is közülük való? Egy új faj első példánya?

Hekaté szíve hangosan dobogott mellkasában az örömtől, ahogy arra gondolt, lányára talán hosszú élet vár, és neki nem kell attól tartania, hogy egy napon, ha letekint rá fönről, már csak a földbe vájt gödröt látja, melybe halála után fektették. Nem kellene attól féltenie, hogy beteg lesz vagy megsérül, nem kell azt látnia, hogy eljár fölötte az idő, és a mostani élettől duzzadó arcoska egy szempillantás alatt ráncos lesz és meggyötört, háta görnyedt, haja szürke.

Örökké élne.

– De istennőm – szólt közbe Hekéra –, azok a lények, akikről te beszélsz, úgy születtek, hogy istenség egyesült földivel. Így a gyermek örökölt valamit az isten erejéből. De Hekaté nem isten, neki nincs olyan ereje, amit átadhatott volna a gyermeknek. Élhet a gyermek örök életet a földön, ha nem rendelkezik isteni erővel?

– Természetesen nem – vágta rá Freydra, de még mielőtt Hekaté újra kétségbe esett volna, tovább folytatta. – De úgy igen, hogy én magam ruházom őt föl isteni erővel. És valamennyiüknek, akik ő utána születnek, juttatok ebből az erőből. Hiszen a többiek is mind halandó gyermekként születnek majd. De én látni fogom a lelküket, és magam fogom kiválasztani azokat, akik méltónak találtnak egy ilyen ajándékra.

Egy kézmozdulattal magához intette Hekátét.

Ő közelebb lépett, mígnem ott állt karnyújtásnyira az istennőtől. Akkor Freydra a gyermek fölé hajolt, és csókot lehelt annak csöpp szájára. Az istennő körül aranyszínű köd kezdett gomolyogni, ragyogón, mint maga a Nap, és Hekaté azt látta, hogy a köd, mely Feydrából keletkezett, az újszülöttbe áramlik annak száján keresztül. A gyermek békésen tűrte az eseményeket, szemével megbabonázva nézte a fényt, ujjaival a levegőt

markolászta, mintha el akarta volna kapni a körülötte örvénylő ragyogást.

Majd a fény, ahogy jött, úgy el is tűnt.

Freydra végigsimított a gyermek orcáján.

– Légy hát te az első a nők sorából, akik kitűnnek a világban most és évezredek múltán is! – mondta neki.

– Köszönöm neked, istennőm!

Hekaté mélyen meghajolt, pedig lábai kis híján összecuklottak alatta. Nem tudott volna olyan mélyen meghajolni, mellyel kifejezhette volna köszönetét és háláját Freydra előtt. Az istennő ajándékeként olyan erő költözött az apró testbe, melyet még Hekaté is érzett.

Egyszerre volt boldog és bánatos. Egyszerre örült és gyászolt.

Újra a falu felé tekintett.

Ott álltak a meredély peremén hárman-négyen, és a csillagtalan éjszakán a falut figyelték, mely gyermeke otthonául szolgál majd. Csend telepedett rájuk, nem hangzottak el szavak, mindannyian a gondolataikba mélyedtek. És ugyanarra gondoltak. A lányra, aki apró volt még, és mégis oly nagy sorsot tudhatott magáénak, mint kevesen ezen a földi világban.

Ekkor váratlanul egy édes hang csendült fel pontosan mellettük, és Hekaté látóterében egy szépséges arcocska bukkant fel.

– Pontosán mit is kell nézni?

Egyedül Freydra nem rezzent össze, Hekaté és Hekéra azonban majd kiugrottak a ruhájukból ijedtükben. Freydrával ellentétben ugyanis ők nem vették észre az időközben felbukkanó újabb istenséget, aki nem villám hátán érkezett, hanem magával a holdfénnel.

Az ijedség azonban nem tartott sokáig, hiszen azonnal felismerték az új jövevényt, aki édes, ártatlan mosolyával, üresen csillogó szemével a társaságukba tolakodott.

Lunandriqua volt az, az égi királyság egyik istensége, aki úgy lógott ki a fenséges istenek és istennők sorából, mint éjfékete berregő madár a hófehér daloló szárnyasok közül. Rangját

tekintve kisisten volt, a Hold istennője, aki küllemében magán hordta a telihold ragyogását, belsejében azonban egy örök gyermek élt. Hófehér haja csak úgy ragyogott a rávetülő holdfényben, visszaverve annak fényét, messzire szikrázva. Ahogy ott állt a tomboló éjszakában, önmagában mégis több fényt adott, mintha száz tűzrakás égett volna körülöttük. Ha valaki a távolból a fensíkra tekintett, tán el is bujdoskol félelmében, mert azt hihette, hogy égi fény hullott alá a magasságból.

Bőre fehér volt, mint egy érintetlen felhő az égen, szemei pedig olyan tiszta kéken ragyogtak, mint maga a nappali égbolt. Kecses volt és bájos, az égi királyság egyik leggyönyörűbb istennője. Sokan mégis kerülték, mert nem tartották méltónak a társaságát, mely gyermeteg volt, szókimondó, és játékosan ostoba.

Lunika – így nevezték teljes neve helyett, épp mintha egy gyermeket becéznenek.

Hekaté és Hekéra gyorsan magához tért a döbbenetből, amit az istennő feltűnése keltett, és mélyen meghajoltak, hogy tiszteletüket tegyék. Lunika édes mosollyal bólogatott, de nem úgy tűnt, hogy sokba nézné a hajlongásukat.

– Szóval, mit is nézünk? – kérdezte újra, kíváncsian kukucskálva el mellettük.

Hosszú haját ide-oda fújta a szél, akárcsak lenge ruháját, mígnem már egészen úgy tűnt, mindjárt őt magát is felkapja és elsodorja. Lunika azonban megelégen látszott ezt az állapotot, mert összeszűkülte szemmel nézett magán körbe, majd türelmetlenül csettintett az ujjáival.

– Elég lesz már – mondta a semmibe –, leviszed a fejem, és elázik a hajam is!

A szél pedig, mintha csak megunt volna eddigi tevékenységét, vagy épp most fáradt volna bele, egyszeriben abbahagyta, hogy körülöttük cikázzon, és nem fújt többé. Meg sem mozdult. Az égi víz pedig úgy állt el, mintha egyik pillanatról a másikra kiapadt volna a forrás, mely odafentről táplálta.

– Na, így mindjárt jobb! – Lunika elégedetten

mosolyodott el, és gondosan megigazította a ruháját és a frizuráját.

Hekaté csak most vette észre, hogy a Hold úrnője, bal karján egy babát tart. Egy hófehér kőből faragott babát, melyet úgy öltöztettek fel, ahogy az isteneket szokás, és melynek szemei ékkövekből voltak kirakva. Egy olyan játék babát, amellyel az égi gyermekek szoktak játszani

– Lunandriqua! – szólt az új jövevényre Freydra erélyesen.

– Te mit keresel itt?

Rangjukat tekintve az Anyaföld istennője messze a Hold habókos kisistene fölött állt, mégis ő volt az egyetlen a főistenek közül, aki nem nézte őt le, nem kezelte úgy, mint egy tudatlan gyermeket, és nem nevezte őt lerövidített gúnynevén.

Szögről-végről rokonok is voltak, hiszen Lunandriqua édesapja, az ég és a csillagok istene, Freydra testvérbátyja volt. Így Freydra tulajdonképpen Lunandriqua néneje.

– Én csak láttam, hogy Hekaté és Hekéra lejönnek a földre, aztán láttam, hogy te is lejössz, néném. És úgy döntöttem, én meg jövök utánatok.

Őszinte felelet volt, a maga egyszerű módján, úgy ahogy azt Lunikától megszokták. Nem volt kenyere a hazudozás vagy a szépítés. Mindig kimondta, amit gondolt, nem csűrte-csavarta a szavakat, és bármikor bármi csínyt is csinált az égi királyságban, vagy itt a földön – vagyis elég gyakran – azt mindig becsülettel vállalta is. Hekaté ezért mindig nagyon kedvelte a szeleburdi kisistent, és tudta azt is, hogy bár Freydra előtte szigorúnak mutatkozik, mindannyiszor Lunika védelmére kel, amikor az valami zúrt vagy botrányt okoz, és előveszik az égi tanács előtt.

– És miért döntöttél így?

Lunika vállat vont, majd úgy tett, mintha a baba súlya nehéz lenne a karjainak, és aprót mozdított rajta, hogy kicsit máshogy feküdjön.

– Ritkán vezet az utad a földre, néném. És az jutott az eszembe, hogy ha mégis ide jössz, akkor azt valami érdekes okból

teszed. Én pedig látni akartam, mi lehet az az érdekes dolog, ami téged idevonz.

Freydra elfogadta a választ, és megértően bólintott. Ő is észrevette, mit hozott Lunandriqua magával, és nem állta meg szó nélkül. Lunandriquához mindig lehetett kötni valami furcsaságot, de az, hogy egy játékot hurcol magával, miközben a földre jön, olyan dolog volt, ami magyarázatért kiáltott.

– Mondd, miért hoztad magaddal azt a játékszert?

A fehér hajú istennő boldogan elmosolyodott, majd úgy tekintett a karjában tartott babára, mintha élő gyermekre nézne.

– Gyakorolok.

– Mégis mit?

– Hogy hogyan kell tartani egy gyermeket.

Lunika ebben a pillanatban észrevette, hogy Hekaté testtartása egy az egyben lemásolja az övét, és az ő karjában is egy kis csomag fekszik. Csak a nála lévő babával ellentétben, a Hekaté kezében lévő baba ebben a pillanatban megmozdult, és halkan nyöszörögni kezdett, ami azonnal feltűzelte az istennőt.

Csillogó szemekkel dobta a földre az eddig dédelgetett játékot.

– Az igazi? Megfoghatom?

Hekaté nem tudta, erre mit mondjon. Halálra rémült a gondolattól, hogy az ő élő, lélegző, sebezhető babáját a habókos Lunika kezébe engedje, ugyanakkor nem mondhatott ellent egy istennek. Szerencsére azonban Freydra istennő közbe lépett.

– Nem, Lunandriqua! A gyermek Hekaténál marad!

Lunandriqua szája lekonyult a szigorú rendreutasítás miatt, és néhány pillanatig úgy tűnt, menten el is sírja magát. Szomorú szemekkel nézett Freydráról Hekatéra, majd a babára, majd Hekerára, aztán kezdte a sort előlről. Talán magyarázatot várt, hogy miért is nem foghatja meg a kisdedet, de ha erre várt, hát csalódnia kellett, mert Freydra nem érezte úgy, hogy döntését meg kellene indokolnia.

Végül Lunandriqua feladta.

– Én csak meg akartam fogni – duzzogott –, hogy

gyakoroljak egy kicsit egy igazi babán! De hogy gyakoroljak, ha nem hagyjátok?

Most Freydrán volt a sor, hogy válaszokat várjon.

– És mégis miért akarsz te gyakorolni?

– Hogyha eljön az idő, tudjam, hogy kell tartani egy újszülöttet – jött a magától értetődő válasz. – Tudod, olyan aprók, olyan törekenyek, és én nem szeretném egy óvatlan mozdulattal összeroppantani a kis fejét...

Freydra hangosan sóhajtott a csacskaságokon, amiket Lunandriqua összehordott.

– Ezt meg hogy érted, gyermekem? Miért kellene neked ilyesfajta jártasságot szerezned? – szeme összeszűkül, és gyanúval telt tekintetét végigfuttatta Lunandriquán. – Ugye nem csináltál semmi meggondolatlanságot?

A Hold istennője vállat vont.

– Nos, az attól függ, mit értesz meggondolatlanság alatt, nénikém.

Freydra nem kertelt.

– Egyesültél férfival?

Lelkes bólogatással és széles vigyorral jött a válasz.

– Igen. Igen. Határozottan igen.

Freydra szeme felszikrázott, ám ezúttal nem a kedvesség fénye gyúlt ki benne.

– És mégis ki volt az az égi?

– Senki.

– Gyermekem, ne hozz ki a sodromból! Most mondtad, hogy... jajj ne! – nyögött fel Freydra, és istennőhöz teljesen méltatlanul a fejét fogta. – Ugye nem földi férfival egyesültél?

Újabb bólogatás.

– De.

– És várandós lettél?

– Úgy tűnik.

– Az istenek szerelmére, ezt jól megcsináltad!

– De még hogy...

– Lunandriqua! – szólt szigorúan az Anyaföld istennője. – Most aztán nagy bajba sodortad magad!

Hekaté és Hekéra kényelmetlenül feszengtek, amiért akaratlanul is szem és fültanúi lettek egy istenségek között lezajlott családi botránynak, azonban egyedül ők voltak azok, akik így éreztek. A szóban forgó botrány főhősnője ugyanis nem érezte sem tragikusnak, sem kényelmetlennek a helyzetet.

– Nem értem, miért? – mondta Lunandriqua a lehető legnagyobb nyugalommal. Egyáltalán nem tűnt zaklatottnak, bár nem is volt szokása, hogy az legyen. Ki tudja, talán ő volt az egyetlen az égi királyságban, aki soha nem emelte fel a hangját, soha nem volt dühös, nem volt ideges, és nem volt bosszúvágyó sem. Örök nyugalma és derűje épp úgy a védjegyévé vált, mint a csínyek, amelyeket elkövetett.

– Az istenek és az emberek is folyton egyesülnek. Zeng az ég odafönn, ha nem vetted volna még észre, és ami azt illeti, a földön sem csinálják csöndesebben. Ez pedig csak egy gyermek! – simított végig még lapos hasán. – Égen és földön egyaránt születnek gyermekek. És ő az enyém lesz...

Nem értette a helyzetet, vagy csak nem akarta érteni, mindenesetre Freydrára hárult a kötelesség, hogy elmagyarázza neki.

– Igen, de a te gyermeked földi férfitől fogant, így nincs helye az égi királyságban – közölte vele.

Lunandriqua elgondolkodott egy pillanatra, majd büszkén kihúzta magát.

– De én istennő vagyok! Azt teszek, amit akarok! Freydra a fejét rázta, és anyáskodó magyarázatba fogott, hogy megértesse Lunandriquával a helyzetet.

– Ez nem így működik. Az égi törvények ugyanúgy vonatkoznak rád is, mint bárki másra. Ha én szülök gyermeket földi férfitől, akkor sem nevelhetném fel. Ezért kell kerülni a földieket. Sok jó ember él itt. Bátor, erős férfiak, akik még az istenek mércéjével mérve is értékkel bírnak. Vonzódhatunk

hozzájuk, sőt, szerelemre is gyúlhatunk irántuk, hiszen a lelkeink nagyon is hasonlóak. De a fájdalom, ami azzal jár, hogy a tőlük született gyermekekről le kell mondanunk, fölülír mindent. Ezért az a legegyszerűbb megoldás, ha kerüljük őket, hogy ilyen soha ne fordulhasson elő. – tekintete Hekaté tekintetét kereste, kifejezve ezzel, hogy az előbb elmondottakat nem csak Lunikának, de Hekaténak is szánta. – Értitek?

Lunika bőszen bólogatott megértése jeléül, és bár nénje épp most közölte, hogy gyermeke nem maradhat vele, és hogy mekkora ostobaságot követett el, nem úgy tűnt, mintha bármelyik hír is megviselte volna.

– Igen néném – mondta félvállról, majd felvette a földről az imént odadobott babát, és elkezdte leporolni.

Hekaté képtelen volt válaszolni, így ő csak bólintott, hogy megértette az istennő szavait. Melyek, Luniqúával ellentétben őt bizony lesújtották. És most már tényleg értette.

Végtelenül vonzódott gyermeke apjához, testileg és lelkileg egyaránt. Ha a férfi égi lett volna, ő lett volna a legboldogabb nő a kerek égi-földi világban, hogy ilyen társra talált. A férfi azonban halandó volt, egy törzs vezére, akivel egy földi küldetése alatt találkozott. Olyan volt, mint egy villámcsapás, mely egyenesen a szívébe talált.

Már akkor vérzett a szíve, amikor el kellett hagynia a férfit, hogy visszatérjen az égi királyságba. Most azonban, hogy a szeretett férfitől fogant gyermektől is meg kellett válnia, úgy érezte, elevenen nyúzzák meg, és aprítják apró darabokra mindazt, ami még a szívéből maradt.

Bárhogy húzta-vonta magához a férfi emléke, megfogadta, soha többé nem fog még csak a közelébe se menni. Se neki, se más férfinak. Elég volt ennyi. Örök életére megtanulta a leckét.

Freydra most Lunandriqúához lépett, és tenyerét annak lapos hasához érintette. Lunika felkacagott, azt mondta „ez csikis”, de nénje helytelenítő pillantására komolyságot erőltetett magára.

– Lány lesz! – mondta Freydra elgondolkodva.

Lunandriqua tapsikolt örömeiben.

– Lány, lány! – kántálta. – Én lányt akartam!

Freydra egyikükről a másikra tekintett, szemében komolyság tükröződött, majd bólogatott, mintha a magában elmondottak végét erősítette volna meg a mozdulattal.

– Megmondom, mi lesz – közölte végül. – Lunandriqua gyermeke is a kiválasztottak közé tartozik majd. Kettőtök gyermekeinek sorsát egybefűzöm, és olyanok lesznek ők, mint két nővér, akik együtt küzdi át magukat az időn.

Lunandriqua boldogan ugrándozott.

– Jajj, de jó!

Valószínűleg nem volt még jelen, amikor Freydra nemrégiben elmondta Hekaténak és Hekérának a tervét az asszonyok új csoportjáról, így ő nem tudhatta a részleteket, de ez egy cseppet sem zavarta.

– Hallod ezt, babám? – kérdezte a hasától. – Lesz nővéred!

Lunika ezután csillogó szemével az alatt fekvő kunyhókat vette szemügyre.

– Az én babámat is ide kell majd hoznom? – kérdezte.

– Nem kedvesem, a te gyermekednek az apja törzsénél a helye – magyarázta Freydra türelmesen. – Hová való a gyermek apja?

Lunandriqua erre tanácstalanul körbe-körbe kezdett forogni, nyilván azért, hogy betájolja magát, hol is van a földön pontosan, és aztán ehhez viszonyítva azt is bemérje, merre lelhető föl a törzs, ahová gyermeke apja tartozik. Freydra türelmesen várta, amíg Lunika ide-oda nézelődött, majd egyszer csak megállt, és határozottan az egyik irányba mutatott.

– Azt hiszem, arrafelé.

– Értem – sóhajtott Freydra. – És azt tudod esetleg, hogy melyik az a törzs?

– Igen.

– És elmondod?

– Természetesen, nénikém. A Lunandrinok. – Lunandriqua az utolsó szónál már vigyorgott, hiszen így nyilvánvalóvá vált minden. A Lunandrinok egyfajta sámán emberek voltak, akik fölfedezték az ég és a föld kapcsolatát, és az általuk tapasztalt összefüggések alapján éltek mindennapjaikat. Az eget, a földet és az égitesteket imádták, az ezeket irányító istenségekhez imádkoztak. Azon belül is legfőképp a Holdat tartották szentnek, vagyis ebbéli imáikkal tulajdonképpen magát Lunandriquát szólították meg. Gyakran rendeztek rituális ünnepeket, melyeken szertartásokat hajtottak végre a holdciklusok varázserejét kihasználva, és ilyenkor léptek kapcsolatba az istenségekkel is. Lunandriqua természetesen ismerte az őt imádó törzset, és valószínűleg úgy döntött, nagy tisztségben részesíti őket egy személyes megjelenés keretében. És ezek szerint az említett látogatás alkalmával többet is kapott szimpla imádatnál.

Freydra a szemét forgatta az elhangzottaktól, de végül nem szólt egyetlen korholó szót sem Lunandriqua meggondolatlan viselkedéséről.

– Rendszerben, tehát a te gyermekednek a Lunandrinoknál lesz a helye, miután megszületik – közölte végül.

Lunikának azonban egyáltalán nem tetszett a válasz. Értetlenül ráncolta a homlokát.

– De ha az én babám és az ő babája nem egy helyen lesznek – mutatott Hekatéra –, hogy fognak találkozni? Nem kellene együtt lenniük, ha új törzset alakítanak?

Freydra azonban teljes nyugalommal rázta a fejét.

– Emiatt ne aggódj, gyermekem. Lesz még időnk bőven, hogy kialakítsuk a sorsukat. Az első, hogy a gyermekek biztonságban legyenek, és ellássák őket szükségleteiknek megfelelően. Aztán ha megnőnek és megerősödnek, majd egymás felé sodorjuk őket.

– Ó de izgalmas! – lelkendezett Lunika, majd barátságosan vállon veregette Hekatét. – A te babád és az én

babám lesznek a legjobb barátok, akik csak élnek a földön!
Hekaté csak állt ott, meg sem rezdült, és egyéb módon sem reagált az istenség szokatlan kitörésére.

Akkor azonban már nagyon is összerendeztem, amikor Freydra bölcs tekintete újra ráirányult. Tudta, mi következik.

– Vidd hát a gyermeket, és gyűrd le szíved fájdalmát. Tudd, hogy lányodra nagy jövő vár, és bár tőled távol lesz, mégsem kell nélküled élnie, és nem kell halnia sem.

Hekaté mélyen meghajolt az istennő előtt. Hekéra követte a mozdulatot, hogy ő is hódoljon. Lunika pedig elnagyolt főhajlítást mutatott nénje felé, de leginkább azzal volt elfoglalva, hogy egy öreg szikláról vakargassa lefelé a mohát, melyet épp most fedezett fel magának.

– Jééé, ez de puha! – motyogta közben ámuldozva.

Freydra fejbiccentéssel nyugtázta köszönetüket, majd ahogy jött, egy villámlás kíséretében a sötétségen keresztül távozott az ég felé. Az útját kísérő robaj elhalása után mélységes csend köszöntött a tájra.

– Menj! – nógatta most már Hekéra is gyöngéden Hekatét
– Tedd meg, ami elkerülhetetlen, hogy aztán hazatérve megtehesz minden mást is érte, ami Freydra istennő kegyelméből majd a hatalmadban áll.

Hekaté bólintott.

– Várj, segíték! – ajánlotta fel szívélyesen Lunandriqua, amikor indulni készült, majd a semmiből puha ködfátyol gyűlt köré, és ő csakhamar láthatatlanná vált az éjben.

Megkeményítette hát a szívét, és csöndben, hangtalanul, mint ahogy a köd száll alá, lesétált a fennsíkrol. Lábai szinte nem is érintették a talajt, ahogy lefelé tartott a meredek parton. Jótékonyan takaró párától körülvéve tényleg úgy mozgott az éjszakában, mint egy földre szállt felhőtakaró. Minden lépés nehéz volt, és minél közelebb ért a helyhez, ahová tartott, annál inkább nem akart lépni.

Mégis ment előre, fejében az istennő szavaival, melyek reménnyel

töltötték el lánya jövőjével kapcsolatban. Nem kell hát, hogy végignézze odafönről rövidke életét és elmúlását. Élni fog örökkön- örökké, még ha nem is vele. Ezt anyai szíve már el tudta fogadni, még ha fáj is. Nem vele nő majd föl, ismerni sem fogják egymást, de csekély ár ez azért, hogy a lány erős legyen, kivételes, és örökéletű. Ő pedig az égi királyságból fogja szemmel tartani őt és a hozzá hasonlókat, és segíti őket, amikor csak szükséges.

A kunyhók között átvágva egyenesen a falu közepére tartott, oda, ahol a központi tűzrakó hely mellett a legnagyobb építmény állt. A törzs vezérének kunyhója.

Csend honolt mindenhol, Hekaté a köd takarásában nyugodtan haladt, senki sem fedezte fel. Amikor odaért, megállt néhány pillanatra.

– Két istennő már a te oldaladon áll, gyermekem. És itt vagyok én is. És mindig is itt leszek neked! – suttogta.

A gyermek fölé hajolt, és gyöngéd csókot lehelt a puha pihékkel borított kobakra.

– Légy bátor és erős! Kövesd a sorsot, melyet odafent írunk neked!

Azzal jó alaposan bebugyolálta az apró testet, hogy addig se fájzon, amíg rátalálnak. Letette a kunyhó bejáratát lezáró vastag bőrök elé, majd legyűrve minden fájdalmát, a gyermek arcába csípett, hogy felébressze, és sírásra ösztönözze. Nem is kellett csupán egyszer próbálkoznia, a gyermek máris szívet tépő sírásba kezdett.

Vele összhangban Hekaté könnyei is eleredtek, de tudta, ezt kellett tennie, hogy a baba fellármázza a törzset. Feszülten figyelt, majd ahogy mozgolódás támadt, láthatatlanul visszavonult a legszélső kunyhó mögé.

A falu szélén éjszakára őrt állók figyeltek föl leghamarabb a szokatlan zajra, és mind szaladtak, hogy megnézzék, mi történt. Majd sorban nyíltak a kunyhók is, legelőször is az, amely elé Hekaté letette a gyermeket.

Szíve nagyot dobbant, ahogy egy magas alak jelent meg a

nyílásban. Arcát nem látta, de ez nem is kellett ahhoz, hogy megismerje. Elég volt a körvonalait látnia, és máris tudta, hogy ő az. A köré gyülekezők gyűrűjében a férfi fölemelte a hangosan síró csomagot, és Hekaté azt is látta, ahogy a többiek feje fölött eltekintve a férfi jól alaposan körbenéz a környéken. Őt kereste.

Hekaté a könnyeit nyeldekelve vonult vissza az épületek mögé, majd hangtalanul, a lecsapódó párában rejtőzve visszaindult a magaslatra, ahol Hekéra és Lunandriqua várták.

Valahol félúton járt már, amikor legyűrte a vágy egy utolsó pillantásra, és nem tudta megállni, hogy visszanézzen. Látta az embereket a központi épület köré gyűlve, de a férfit, aki kimagaslott mindközül, már nem. Hekaté tudta, a gyermekkel együtt már a sátorban van.

Lánya immár biztonságba került. Mostantól az apja vigyáz rá.

Ahogy lassan, szomorúságtól sújtva visszafelé baktatott, egyszer csak eszébe jutott valami, amit elfelejtett, pedig fontosnak gondolta. Csekélyke hatalmát bevetve, a körülötte gomolygó párába mondta az üzenetet, s kérte, hogy a köd vigye el azt oda, ahová kell.

Remélte, hogy a férfi meg fogja érteni.

– A neve legyen Uniquua! Az első!

2. fejezet

– Nénikém! Szétszakadok!

Lunandriqua nyöszörgése megtöltötte lakosztálya hatalmas terét. Puha fekhelyén forgolódott ide-oda, hogy enyhítsen fájdalmán, de nem volt olyan testhelyzet, ami könnyebbséget hozott volna számára. Nagynénje mellette foglalt helyet, és az égi királyság végtelen hegységeiből nyert forrásvízzel hűsítette a kisistenség forrón gyöngyöző homlokát.

– Nyugalom gyermekem, már nem tart soká! – bízatta mosolyogva.

– Álmomban sem gondoltam volna, hogy ez így fáj még egy istennőnek is! – nyögött Lunika, amikor néhány pillanatra enyhült a fájdalma, és hátradőlt a mögötte sorakozó felhőpárnákra.

– Egy gyermeket világra hozni nem egyszerű feladat sem halandónak sem pedig halhatatlannak – magyarázta a földanya istennő végtelen nyugalommal a hangjában. – Ez talán a legnehezebb dolog, ami csak létezik égen és földön. Ebben az egy dologban életünk megegyezik az emberekével. Mind kínokon megyünk keresztül, hogy új életet tudjunk adni a világnak.

– Nem-nem! – tiltakozott Lunandriqua erőtlenül, ámde mégis vigyorogva. – Nem csak ebben egyezünk meg!

– Mire gondolsz?

– Az utódok is épp úgy készülnek idefönt, mint odalent...

– Jajj, te lány! Bolondokat beszélsz még most is...

Lunika felkiáltott, ahogy újra erőt vett rajta a fájdalom, és Freydra, a maga bölcsességével tudta, elérkezett az idő.

– Hekaté! – szólította a nőt, aki a szoba közepén lévő áttetsző gömböt figyelte elmerengve, és benne saját gyermekét, aki holdhónapok óta a földön élt, és szépen cseperedett. – Szakítsd el tekinteted egy időre a mindentlátó gömbtől! Gyere, most már segíts!

– Jövök, istennőm!

Hekaté az ágyhoz sietett, kezében puha kelméket hozott, hogy felkészüljön az újszülött érkezésére. Néhány perccel később Lunandriqua gyermeke végre meglátta a napvilágot. Hekaté megmosdatta, majd csillagporral díszített hófehér pólýába tekerte a csöppséget.

– Nézd, Lunandriqua! – lelkesedett Freydra boldogan, miközben óvatosan az édesanya kezébe helyezte a kis csomagot. – Hát nem gyönyörű?

Valóban az volt. Az újszülött hófehér, ragyogó bőrrel, pufók arcocskával, hatalmas égkék szemekkel érkezett meg közéjük. Lunandriqua azonban nem osztotta nagynénje lelkes véleményét lánya külsejére vonatkozóan, mert alig vetett rá egy pillantást, máris elborzadva kiáltott föl.

– Jajj, néném, nézd! Valami baja van szegénynek!

– Miről beszélsz? – értetlenkedett Freydra. Újra szemügyre vette a kicsit, és amikor nem látott semmi olyat, ami igazolná Lunika rémületét, tanácstalanul Hekatéra tekintett, hátha látja, amit ő nem. Néma fejrázás és értetlen tekintet formájában jött a válasz.

– Én nem látok semmit, istennőm. A gyermek tökéletesen ép.

– Hát nem veszitek észre? Nézzétek már meg alaposan! – Lunika lehúzta a baba fejéről a ráterített kelmét. – Nincs haja! Tar csupasz a kis feje! A lányom kopasz! És azt hiszem, foga sincs!

A holdistennő szája lekonyult, és kristálynyi könnycseppek kíséretében, kétségbeesett zokogásban tört ki a gyermekét ért szerencsétlenség miatt.

Hekaté előbb megdöbbsent, majd kis híján nevetésben tört ki, de végül megregulázta magát, és elfojtotta a késztetést. Nem akarta sem megsérteni, sem kellemetlen helyzetbe hozni a Hold kisistenét a viselkedésével. Freydra sem kacagott föl, de az ő arcán nem titkolt mosoly terült szét Lunandriqua gyermekét észrevételétől.

– Ejnye, hagyd már abba a sírást! Minden gyermek fogak

nélkül születik. Azok majd csak később nőnek ki, amikor a táplálkozáshoz szükséges. És nem is kopasz az a baba! – nyugtatta tovább. – Csak a haja hófehér, mint a tiéd, és most még csak apró pihéi vannak. Simíts rajta végig. Mit gondoltál, hogy fonatokkal jön a világra? Most még ilyen, de majd megerősödik, és mire megnő, olyan hosszú haja lesz, mint a tiéd. Nincs miért aggódnod. Tényleg tökéletesen egészséges.

Nagynénje szavaira Lunika úgy hagyta abba a sírást, hogy kis híján még könnyei is visszaszivárogtak a szemébe.

– Tényleg? Ja, akkor jó – könnyebbült meg gyorsan. Végigsimított a kicsi puha kobakján, ahogy azt Freydra javasolta, és maga is meggyőződött arról, hogy a gyermek fejcskáját valóban puha, csillogó pihék borítják.

– Borzalmas lett volna az élete fogak nélkül. Folyton csak tejet inni, vagy azt a pépes trutymót, amit Skyrah bátyám etetett velem, amikor kicsi voltam. – látványos borzongás futott rajta végig az emlék hatására.

– És akkor még nem is beszéltem arról, haj nélkül milyen élet várna az én kicsikémre. Mindenki piszkálná, hogy olyan csupasz és kerek a feje, mint a telihold. Pont, mint Landyoo bátyámnak. De ha lesz haja, akkor semmi baj. Addig majd teszünk a fejcskéjére fátlyat vagy egy szörme fejfedőt. Esetleg kap egy pici sisakot sárkánytollal a tetején... igen, mintha valamelyik babámon volna is egy kristályokkal kirakott díszes valami, ami jó lehet rá egy darabig.

Hekaté és Freydra csendben hallgatták Lunika bolondságait.

– Még jobb ötletem támadt! – kiáltott fel lelkesen egy pillanattal a sisak ötlete után. – Megnyírhatnék egyet atyám aranygyapjas bárányai közül, és abból fonhatnék neki fürtöket! Az illene hozzá! A lányomnak olyan ragyogó aranyhaja lenne, amíg meg nem nő a sajátja, hogy kiverné bárki szemét a csillogás, aki csak meglátja. Mit szóltok?

Hekaté mélyen hallgatott, mint mindig, amikor Lunandriqua olyat mondott, amit nem tudott méltón leereagálni. Így csak állt ott és

rendíthetetlenül mosolygott, ahogy azt illik.

Az, hogy Freydra mit gondolt az aranygyapjas bárányok megkopasztásáról, végül nem derült ki, mert a természet istennője kegyesen nem kommentálta az elhangzottakat, helyette inkább más irányba terelte a beszélgetést.

– Mondd, gyermekem, és mi lesz a lányod neve?

Lunandriqua habozás nélkül vágta rá a választ.

– Lunandra!

– Na, de Lunandriqua... – kezdte volna Freydra megkérdőjelezni a névválasztást, de Lunikát nem lehetett eltéríteni szándékától.

– Most miért, néném? Én a Hold istennője vagyok, az apja pedig a Lunandrinokhoz tartozik. A gyökerei adottak, és ő maga is a Holdból nyeri majd az erejét. Minden a Holdhoz köti. A szülei, az egész élete... a fogantatásáról már nem is beszélve! Nem mellékesen pedig a Lunandra egy nagyon szép név! Én magam találtam ki!

Freydra felsóhajtott.

– Jól van, legyen Lunandra... – adta végül áldását a névadásra. Egyre többször fordult elő, hogy vita vagy meggyőzés helyett egyszerű beletörődéssel hagyta helyben Lunandriqua tetteit vagy szavait. Hekatének már nem egyszer eszébe ötlött a gondolat, hogy Freydra híres türelme kezd csatát veszteni a Hold habókos istennőjének gyermeteg bolondságaival szemben.

– Most pihenj. Van egy kis idő, hogy együtt légy a gyermekeddel, de nem sok. Amint a földön leszáll a következő éj, el kell válnod tőle. Ha jót akarsz magadnak és a lányodnak, vidd őt önszántadból a Lunandrinokhoz. Ne várd meg, míg az égi tanács írja ezt elő neked! Megértted, Lunandriqua?

– Igen, néném!

Freydra utasítására Hekaté Lunandriqua kísérőjéül szegődött. Tette ezt azért, hogy egyrészt mindenben a segítségére legyen, másrészt pedig, hogy, ahogy Freydra fogalmazott:

„Lunandriquának semmi meggondolatlanság ne juthasson eszébe. Vagy ha eszébe jut, ne legyen rá módja, hogy tanúk nélkül megvalósítsa azt”.

Hekaté és Lunika felöltöztették a gyermeket, és Lunandriqua még egy kis csomagot is előkészített a számára, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt a földön. A csomagban ruhácskák kaptak helyet, meleg takaró, egy ragyogó holdkő, mely éjszakánként ugyanúgy ontotta fényét, ahogyan a telihold, és az a játék baba, melyet ő dédelgetett, amikor saját gyermekének kézbevitelére gyakorolt. Még egy díszesen faragott, sárkánycsontból készült apró fésűt is bekészített a számára, hogy „legyen, ha majd kell”.

Majd, ahogy a Napisten átadta helyét az éjjelt uraló Holdnak, Lunandriqua, kezében gyermekével, Hekatéval a nyomában leszállt a földre, nem messze a Lunandrinok táborától. Telihold volt éppen, a Lunandrinok számára szent éj, így már messziről látszott a tábor közepén égő hatalmas tűz, mely körül a törzs tagjai táncoltak szép számmal – mind teljesen meztelenül.

Hekaté nem kísérte végig az úton Lunikát, megállt nem messze a tábortól, ahová már nem értek el a tűz fényei, és az éjszaka sötétjében csöndesen várt, hogy az istennő megtegye, amit kell. A maga példájából kiindulva felkészült rá, hogy hosszan kell várakoznia, hiszen nem egyszerű feladat, amire Lunika kényszerült. Éppen ezért döbbsent meg, milyen gyorsan tért vissza mellé a holdistennő.

Lunandriqua sokkal egyszerűbben oldotta meg a dolgot, mint nemrégiben Hekaté. Besétált a faluba, a táncoló sokaságban megkereste azt a meztelen férfit, akitől a gyermek fogant, a kezébe nyomta a kicsit, majd az elkészített csomagot is, mindenki szeme láttára jó alaposan szájon csókolta, majd „Ünnepeljetelek tovább” felszólítással, integetve elhagyta a tábor, és hamarosan már ott is állt mellette.

– Indulhatunk haza? – kérdezte.

Hekaté nem tudta titkolni döbbenetét, és ezt kigúvadó szeme is jelezte, mert ahogy Lunika észrevette, milyen tekintettel néz rá,

megkérdezte:

– Mi a baj? Mit nézel annyira? Valami talán ráragadt a hátamra? Esetleg meggyulladt a ruhám? Nem vettem észre, hogy átgyalogoltam volna a tűzön, de azért néha megesik...

Hátranézett saját válla fölött, majd körbe-körbe járt saját tengelye körül, hátha lát valamit, ami megmagyarázza Hekaté tekintetét, de persze mindhiába. Bárhogy próbálkozott is, a nyaka nem ért le a háta közepéig.

– Nem, istennőm, nincs ott semmi... – nyugtatta gyorsan Hekaté, túlesve az előző döbbeneten – ...csak... én...

Elharapta a szavakat, ahogy rádöbbsent, épp egy istennő képébe készült vágni, hogy hagyhatta ilyen könnyedén el a gyermekét. Ilyen közvetlen hangnemben beszélni egy istenséggel – mondandója személyes tartalmáról már nem is beszélve – főbenjáró bűnnek számított. Más istenek ezért feldühödve, szigorú rendreutasítással emlékeztették volna, hol a helye.

Tétován hallgatott el. Nem merte kimondani, ami a szájára jött, és már bánta, hogy egyáltalán belekezdett az egészbe.

A holdistennő azonban számos tulajdonságban eltért a többi istenségtől. Ő nem adott a formaságokra, és még a főistenekkel is olyan közvetlenül beszélt, mintha annak idején együtt teremtették volna a földet és annak lakóit.

– Gyerünk, Hekaté, mondd már! – nógatta, miközben visszafelé sétáltak a domboldalon ahhoz a magaslathoz, amelyre leérkeztek az égből.

– Istennőm, kérlek, bocsáss meg nekem! Túl nagy merészség volt részemről, hogy szólni mertem! Nem áll jogomban, és...

Lunika legyintett.

– Mondd, hogy mit akartál! Kíváncsi vagyok rá.

Hekaté nagyot nyelt. Soha nem látta még Lunandriquát dühösnek, de nem tudhatta, nem pont ő lesz-e az, aki mégis haragot vált ki belőle, ha olyat mond, amit az istennő nem hall szívesen.

– Túl gyorsan végeztél...

– Persze, mert épp szent éjjelt tartottak. Nem akartam zavarni. Tudod, hogy van ez a váratlan vendégekkel...

– Igen, de most kellett megválnod a gyerekedtől, akit csak úgy odaadtál, és már jöttél is...

– Igen, tudom. És?

– Nem tűnsz szomorúnak.

Értetlen szemek meredtek rá.

– Mert nem is vagyok az. Vagy annak kellene lennem?

– Nos... azt hiszem, igen...

Lunandriqua megállt, és homlokráncolva, hosszú haját az ujjai között morzsolva gondolkodott el Hekaté szavain. Kis idő múltán megszólalt.

– Istenő vagyok, az égi királyság az otthonom, hatalmamban áll szinte bármi – sorolta az ujjain számolva. – Szép vagyok, okos vagyok, nem fenyeget a halál. Van egy gyönyörű lányom, akinek az apjával eddigi életem legjobb éjszakáját töltöttem, ha érted, mire gondolok, és gyanús, hogy hasonlóra még sort kerítünk párszor. A lányom is szép, a lányom is okos, és a lányom is örökké fog élni, ráadásul nénémel együtt fogjuk igazgatni hosszú élete sorsát. Miért is kellene tehát szomorúnak lennem?

Hekaté kis híján orra bukott a felsorolástól. Amikor ő odaadni kényszerült a gyermekét, egyetlen pozitívumot se tudott volna felsorolni a saját életével kapcsolatban, a jövőről már nem is beszélve. Hirtelen sűrű lett minden, ami addig ragyogó volt, beleértve a halhatatlan életet és a szintiszta égi királyságot is. Csak a fájdalmat és a hiányt érezte, és ezek az érzések annak ellenére sem csitultak szívében, hogy Freydra kegyének köszönhetően gyermeke kiválasztott lett, akire örök élet és fenséges sors várt.

Ezzel szemben Lunandriqua hosszú felsorolásában csupa-csupa pozitív dolog szerepelt. Ő így látta a világot és az eseményeket maga körül. Az áldásokat tartotta számon, nem az átkokat.

Talán eszébe sem jutott, hogy amit most tett, pontosan mit is jelent? – futott

át Hekaté agyán

– Hát... azért gondoltam, hogy ez egy szomorú esemény, mert most, hogy odaadtad a gyermekedet, nélküled fog felnőni – közölte a lehető legfinomabban arra az esetre, ha olyat mondana, amit Lunika eddig esetleg nem vett számításba.

– Nélkülem? Ezt mégis ki mondta neked?

– Hát... a törvények. A lányod nem isten. Éppen ezért voltál kénytelen átadni őt az apja törzsének, hiszen félig halandóként nem élhet az égi királyságban. És a Tanács...

Lunika legyintett.

– Igen, a Tanács tagjai valóban annyira unatkoznak, hogy törvényt hoznak törvény hátán, hogy valahogy múlassák végtelen életük végtelen idejét. Lassan annyi szabályt és törvényt rendelnek el, hogy az utolsó madárcsicsergésig mindent az uralmuk alatt tartanak majd. És igen, valóban elő van írva az is, hogy félig halandó lény nem élhet az égi királyságban. Sőt, ez az egyik fő szabályuk, hogy megvédjék az égi királyság tisztaságát. De, tudtommal arról egy szót sem ejt az a bizonyos törvény, hogy ne látogathatnám meg a saját gyerekeket! Vagy tán le van írva valahol, hogy egyáltalán nem tarthatom vele a kapcsolatot?

Hekaté elgondolkodott. Tényleg! Neki miért nem jutott ez előbb az eszébe?! Annyira lefoglalta az önsajnálát, hogy csak az lebegett szeme előtt, mi az, ami tilos, ami nem megengedett.

– Nos, nem... azt hiszem, nincs... – suttogta döbbenet a felismeréstől. – A törvényben csak az van megírva, hogy halandótól fogant gyermek nem élhet és nem is nőhet fel az égben...

Lunandriqua rendíthetetlen mosollyal tekintett rá.

– Akkor nem értem, hol a probléma? Az égi királyság törvényei szigorúak és tiltanak ezt-azt. De nem tiltanak mindent! Jó, persze az igaz, hogy vannak olyan istenek, akik tiltás nélkül sem néznek rá saját, félig halandó gyermekükre, mert megszületik, majd mire kettőt pislognak, már a gyermek fel is nőtt, még két pillanat, és már el is ért élete végéhez. Ők úgy

gondolják, egyszerűbb rá sem nézni, mintsem a halálával szembesülni. Csakhogy én nem vagyok olyan, mint azok a képmutató istenek, akik háltni tudnak halandóval, de a saját gyermekük halandó élete már túl sok nekik. Ráadásul az én lányomra nem ez a sors vár! Az én lányom örökké fog élni, még ha itt a földön is! És én bizony látni akarom! Az istenek bármikor lejöhetnek a földre, amikor csak kedvük tartja. Ez ugyanúgy a mi birodalmunk, ahogy az égi királyság is. És ugyan ki mondhatná azt nekem, hogy nem jöhetek többé? Vagy ki mondhatná, hogy lejöhetek, de ne menjek arra, ahol a gyermekem él? Eddig is kapcsolatot tartottam a Lunandrinokkal, hiszen ők a Hold alattvalói, és ezzel együtt az enyémekek is. Az istenek már csak ilyenek. Más is lejár a földre, hogy az emberek imádatában vagy épp félelmében fürdőzzön. Ezért senki nem vethet követ a másokra. Én is megmutattam magam az embereknek, ezután pedig még többet fogok lejárni közéjük. Ennyi az egész.

Hekaté elmosolyodott. A Hold istennőjének – még ha látszatra butuska fruskának tűnt is – megvolt a magához való csavaros esze.

– Bölcs vagy, istennőm! – mondta őszinte mosoly kíséretében.

– Igen, tudom – mosolygott vissza rá kedvesen Lunandriqua, de szavaiba egy csöpp önelégültség sem vegyült. Hekaténak újabb dolog jutott az eszébe.

– Istennőm! És attól nem tartasz, hogy a Tanács megneszeli sűrű földi látogatásaid valós okát, és nemtetszését fejezi ki, esetleg valóban tiltással él majd?

A Tanács, az égi királyság mindenható testületeként funkcionált. A legősibb, legöregebb istenek csoportjából állt, akik egykoron megalkották nemcsak a földet és annak minden teremtményét, de magát az égi királyságot, annak lakóit, és a két világ minden természeti törvényét. Szó szerint mindenekfelett uralkodtak, és döntöttek jó és rossz, élet és halál felől. És ha a Tanács tagjainak többsége úgy döntött, hogy valami nem helyes, tiltott,

büntetendő, annak olyan súlya volt, hogy még Lunandriqua sem mondhatott volna ellent neki.

Hekaté semmi félelmetesebbet nem tudott elképzelni annál, minthogy egyszer valamiért meg kell jelennie a Tanács előtt. Lunandriquát azonban nem hozta lázba az az eshetőség, hogy a szigorú-mindenható tekintetek kereszttüzébe kerülhet. Hanyagul vállat vont a lehetőségre, és szokásos nemtörődömségével rázta le magáról ennek a dolognak a súlyát.

– Amiről az égi Tanács nem tud, arról nem tarthat hegyi beszédet, és nem is tudja megtiltani. Nem igaz? Egyébként sem hiszem, hogy az égi királyságban bárki is azzal foglalkozna, én merre járok, mit csinálok. A legtöbben ügyet sem vetnek rám, amíg nem okozok valami problémát, vagy nem szolgálok elrettentő példával.

Hekaté arra gondolt, Lunika talán már immunis a Tanács szigorával szemben. Annyiszor állt előttük az általa okozott kisebb-nagyobb galibákért, hogy a Tanács tagjait már akkor a fejgörcs kerülgette, ha meghallották a nevét. Lassan saját napirendi pontot kapott valamennyi összejövetelen.

– És Freydra? – vetette fel Hekaté az egyetlen személy nevét, aki bár a Tanácshoz tartozott, de kis szövetségük feje is volt egyben, és így mindenről tudott, ami velük történt.

– Vele nem lesz gond! – mondta Lunika határozottan. – Egyébként is együtt terelgetjük majd a gyermekeink sorsát odafentről, így biztosan tudom, ő nem fog akadályt állítani elém.

– Legalábbis addig, amíg nem szegsz szándékosan törvényt, istennőm.

– Pontosan! Tehát amíg mások nem sejtik a dolgot, nem lesz baj. Hát nem tiszta mázli, hogy még az istenek sem tudnak mindent automatikusan, Hekaté? – kérdezte a holdistennő vidáman. – És hogy a gondolatolvasás csak a halandók elméjére hat? Ha nem így volna, azt hiszem, jó nagy bajban lennék, és sűrűbben látnám az égi Tanács tagjainak szigorú ábrázatát, mint a saját meztelen testem az égi tó vízének tükrében – kacagott.

Hekaté elmosolyodott Lunika viccelődésére, de amíg az istennő sokáig kacarászott saját humorán, addig ő magába mélyedve lépdelt mellette. Azt az eszmefuttatást vezette végig újra, amit Lunika mondott neki az imént.

Vajon lehetséges volna, hogy az istennőhöz hasonlóan ő is lássa a gyermekét? Igaz ugyan, hogy őt több szabály is korlátozta, mint amire Lunikának oda kellett figyelnie, de remélte, azért van számára némi remény.

Bármilyen véleménnyel volt is a többi isten a Hold változékonyságát magában hordó Lunandriquáról, Hekaté számára az utóbbi időben világossá vált, hogy az istennő bizony indokolatlan kiközösítés tárgya az égi királyságban. Ostoba, gyermeteg, jelentéktelen istennek tartották, számára azonban Lunika már rengetegszer bebizonyította, hogy bár habókos, és sajátos szemszögből szemléli az eseményeket, ezeket a sajátosságokat leszámítva nem ostoba és nem is jelentéktelen. Nagyon is okos, ráadásul kedves, barátságos, segítőkész, őszinte, és nyílt. Csak mások számára volt furcsa. De Hekaté ezt a furcsaságot lassan kezdte üdítő színfoltnak tekinteni az égi királyság makulátlanul egyforma – és sablonosan egyhangú – istenei között.

– Istennőm?

– Igen?

– Szerinted én is tarthatok kapcsolatot a gyermekemmel?

– tette fel a kérdést, hogy minél előbb egyenes választ kapjon rá.

Lunika el sem gondolkodott, azonnal rávágta a választ.

– Jaaaa, nem. Te nem vagy isten. Te nem jöhetsz-mehetsz a földre, ahogy kedved tartja, csak ha isteni ügben küldenek.

– Ohhh, ez igaz – sóhajtott elkeseredve Hekaté.

Pedig milyen szépnek tűnt! Egy pillanatra újra felcsillant a remény. De Lunandriquának igaza volt. Ő csak hírnök, aki nem rendelkezik sem a saját idejével, sem a tetteivel. Mindig csak azt teszi, amit mondanak neki, és nem jöhet a földre, csak egy isten utasítására. Hiszen akkor is épp ügyet intézett, amikor Uniquua

apjával találkozott...

– Akkor én nem találkozhatom a gyermekemmel, amikor csak szeretnék – összegezte szomorúan a nyilvánvalót.

Lunika barátságosan átölelte a vállát, mintha vigasztalni akarná. Majd mélyen a szemébe nézett, és csak annyit mondott:

– Hekaté kedves, neked bizony marad a kristálygömb.

3. fejezet

13 évvel később

– Uniquua!

Una arcán nemtetsző grimasz suhant át, ahogy meghallotta nevét, és azt a hangot, amelyet soha nem szívlelt, mióta csak ismerte. Apja húga, Zuusa szólította, az egyetlen, aki a teljes nevén nevezte, valahányszor hozzá szólt. Mindenki más az évek alatt ráragadt megszólítást használta: Una.

Amióta csak az eszét tudta, nem állhatta nagynénjét. Pedig szinte mindenkit kedvelt a faluban, és úgy érezte, őt is szeretik. Kicsit furának találták ugyan, hiszen már a születése körülményei is eltértek a megszokottól, azóta pedig csak még különösebb lett a számukra, de ettől eltekintve mindenki barátságos volt vele, és ő is hasonlóan fordult a törzs tagjai felé.

Kivéve Zuusat. Kettejük között valami olyan megfoghatatlan ellenszenv feszült, amely ott volt kezdetektől fogva, és azóta sem csitult. Nagynénje minden alkalmat megragadott, hogy parancsolgasson neki, vagy letorkollja, amit Una egyenként sem tűrt jó szívvel, nemhogy a kettőt egyszerre. Zuusa kicsi kora óta megpróbálta a maga kedve szerint irányítani az életét, amelyet Una megint csak nem kívánt magának. Nagynénje fennhordta az orrát, parancsolt, mindig éreztette, hogy neki van igaza, míg Una csak egy ostoba gyerek. Folyton a nyomában járt, szúrós szemmel figyelte, és kereste az alkalmat, amikor hibát vét, vagy nem illő dolgon kapja, hogy lehordhassa. Una pedig teljes erejéből ellenszegült, mert bármit kívánt is tőle nagynénje, ő azt soha nem akarta. Ezen okból kifolyólag, ha ők ketten adott távolságon belül kerültek egymáshoz, biztos volt a szóváltás.

Apja szinte naponta állt közékük, hogy véget vessen a csatározásnak, és Una számtalanszor hallgatta már végig azt is, hogy győzködi, legyen megértőbb Zuusával, aki nem talált magának férfit, aki maga mellé vette volna, gyermeke sem

született, és kénytelen volt a megözvegyült, idős asszonyok kunyhójában aludni, amit egyébként gyűlölt.

Hát persze, hogy nem talált magának férfit, ha egy kiállhatatlan asszony! – akarta ilyenkor mondani Una, de az esetek nagy részében végül visszafogta magát. Mindennél jobban tisztelte atyját, és ameddig csak türelemmel bírta, nem vágott vissza csípősen.

– Uniquua! – hangzott fel újra a kiáltás, és Una tudta, most is egy Zuusa-féle kioktatással néz szembe, ha nem tűnik el nagyon gyorsan.

Éles hangja távolról szól, így még van ideje elrejtőzni előle, de azért bosszús volt, amiért nem vette észre hamarabb, hogy valaki közeledik. Úgy lefoglalta a gyakorlás, hogy teljesen megfeledkezett a külvilágról.

Villámgyorsan felkapta a földről az odaejtett méretes bőrdarabot, íját a vállára kanyarintotta, és a fához rohant, amelyet az előbb még legnagyobb ellenségének tekintett. Egyenként rántotta ki a beléfúródott, csont és fémhegyű nyilakat, meg a két dárdát, amelyekkel gyakorolt.

Tempósan dolgozott, hiszen az idő gyorsan telt, nagynénje pedig közeledett, de az utolsó nyíl megmakacsolta magát, és nem mozdult, bárhogyan rángatta. Una az orra alatt szitkozódott, ahogy már két kézzel nekifeszülve húzkodta a vesszőt, de az olyan mélyen fúródott a fába, hogy az erős fatörzs végleg foglyul ejtette.

– Uniquua! Hol vagy te haszontalan? Tudom, hogy erre jöttél!

Vészesen közletről, a legközelebbi dombon túlról hallatszott a hang. Az idő elfogyott, nem volt rá mód, hogy az utolsó bizonyítékot is eltüntesse szem elől. Vagy a nyíl bukik le, vagy ő, minden mással együtt. Una gyorsan összefogta azokat a fegyvereket, amelyeket magával tudott vinni, és beletekerte őket a bőrdarabba, majd az egészet egy hosszú szíjjal rögzítette, hogy egyben maradjon. Körbenézett, de csupán egyetlen helyet talált, ahová menekülhetne. Nekifutásból elrugaszkodott, fél lábbal felugrott a fa egy alacsonyan kiemelkedő rücskére, majd onnan

lendült tovább, és megkapaszkodott egy olyan ágban, amely elbírta a súlyát. Felhúzódkodott, és amikor sikerült megvetnie a lábát az ágon, gyorsan tovább mászott, fel a magasabban fekvő ágak felé, a sűrű lombzatba. Ott aztán úgy ült le egy villás elágazásra, mintha csak madár lenne, és a levelek sokasága volna a természetes környezete. Szoroson fogta magához bőrbatyuját, nehogy a „fegyverek” egymáshoz koccanásukkal gyanús zajt csapjanak.

Épp időben tette mindezt, mert alig ült el körülötte a levelek zizegése, nagynénje a fa alá ért.

– Hát ez meg mi? – kérdezte hangosan, ahogy meglátta a fa törzsébe szorult nyilat, majd amikor felismerte, és vele együtt az is világossá vált számára, hogy a fa törzse agyon van lőve, lándzsázva, szúrva, bosszúsán felkiáltott. – Tudhattam volna! Ez az ostoba lány! Csak találjam meg! Majd én ellátom a baját, ha az apja képtelen féken tartani! Majd én adok neki! Uniquua!

Una csöndben lapult a sűrű ágak között, és mindent megtett, hogy semmivel ne árulja el jelenlétét. Hadd higgye nagynénje, hogy régen messze jár.

Zuusa egy ideig még ide-oda mászkált a környéken időnként a nevét ordítva, magában motyogva, majd feladta a keresést, és Una látta, hogy hosszú, dühödtt léptekkel visszaindul a falu irányába.

És ő csak erre várt! Bőrbatyuját, benne a kincseivel, a maradék bőrszíjjal a fa ágához erősítette, majd sietve leereszkedett, és futásnak eredt, épp az ellenkező irányba, mint amerre Zuusa távozott. Nagynénje a környéken leginkább használatos utat választotta, hogy visszatérjen a faluba, ami lankás, nyílt terepen vezetett le egészen a völgy mélyéig. Könnyen járható út volt, viszont meglehetősen hosszú. Una azonban soha nem azt az utat használta, kiváltképp olyankor, ha valakit megelőzve kellett hazajutnia, ami azért elég gyakran megesett. Az általa választott út meredek, éles sziklával szegélyezett ösvényen vezetett, amit megmászni sem volt egyszerű, de leereszkedni rajta sem volt kevésbé veszélyes a kiálló, labilis kövek és a porhanyós talaj miatt.

De Una ismerte jól a terepet, ráadásul izgalmasnak is találta, nem úgy, mint a komótos sétát a kitaposott sima ösvényen.

Izgalmát tovább növelte a tudat, hogy nagynénjét megelőzve kell a faluba jutnia, ráadásul annyival, hogy mire Zuusa visszaér, ő úgy tudja fogadni, mintha mi sem történt volna. Gyakorlott mozdulattal, ügyesen egyensúlyozva ugrált szikláról-sziklára egyre lejjebb. Kis kövekre soha nem lépett, mert tudta, azok hamar kilazulnak. Elég egyetlen rossz lépés, és még a tervezettnél is jóval hamarabb a meredély alján találja magát. Csak éppen összetört végtagokkal. Élvezte az ugrálás veszélyét, a mélységet, amely alatta volt, és a feladatot, hogy mielőbb hazaérjen, és bolondot csináljon nagynénjéből.

Arról, hogy ez utóbbi csúnya dolog vagy sem, apjával nyilván nem egyezett volna a véleményük, de ő mindenesetre élete egyik fő örömforrásának tekintette.

Gond nélkül leért a mélybe, a legalsó szikláról ellendülve puha mozdulattal ért a talajra. Igaz ugyan, hogy a nagy sietségben véletlenül oldallal csapódott az egyik sziklának, minek következtében felhasadt a ruháját a derekánál összetartó fonott öv, de ezzel most nem ért rá foglalkozni. Amint lába földet ért, teljes erejéből futni kezdett a fák között a távolban emelkedő kunyhók irányába.

Lába gyorsan járt, mintha üldöznék, de még csak el sem fáradt útközben. A falu határában sétára váltott, hogy ne keltsen feltűnést az irdatlan rohanással, majd komótosan, mintha csak unalmában ide-oda sétálna, haladt a kunyhók között, amíg el nem érte a falu közepén álló nagy épületet, amely a törzs mindenkori vezérének lakóhelyéül szolgált. Itt élt ő is apjával és annak feleségével.

Amíg be nem tette lábát az ajtón, Una tartotta a nyugodt tempót, majd mikor már senki nem látta, újra kapkodásba kezdett. Gyorsan megmosta a kezét és az arcát, hogy eltüntesse róla a koszt, majd kibontotta gyakorláshoz befont haját is, melyet egyébként kiengedve hordott, mert „úgy illett egy lányhoz”.

Ujjaival bontotta ki belőle a gubancokat, és levette azt a bőrsarut is, ami csak akkor volt rajta, amikor a sziklák közötti ösvényen ment a fennsíkra. Ezt leszámítva, a meleg évszakban egyébként mezítláb járt.

Jó időt futott, hamar hazaért, rendbe is szedte magát, minden adott volt, hogy tegye az ártatlant. Maga elé vette elszakadt övét, megkereste pótanyja csonttűjét, és úgy döntött, amikor rátalálnak, azzal fog látványosan próbálkozni, hogy helyrehozza az övön esett kárt. Már csak várnia kell.

Az ajtóhoz lépett, és kikukucskált a nyíláson, gondosan ügyelve rá, hogy senki ne vegye észre. Úgy számolta, nagynénjének lassan vissza kell érnie. Nem is csalódott.

– Zarhn! Zarhn! – hallatszott a hangja messziről, ahogy apját szólította parancsolóan.

Kezdődik!

Apja épp az egyik törzsbeli férfival beszélt, aki nemrég tért vissza a vadászatból, és ízletes szárnyas finomságokat hozott magával a másnap esedékes találkozóra, melyen több törzs tagjait látják majd vendégül. Zuusa érkezésére a férfi gyorsan kerekelt oldott.

Una még ilyen távolságból is hallotta, hogy apja lemondóan felsóhajt húga ordítózására, de mint mindig, most sem mondta azt, hogy nem ér rá. Arcán türelemmel fordult a hang irányába, és várta az elkerülhetlent: Zuusa szóáradatát.

A nő, még oda sem ért teljesen, máris dühödten beszélni kezdett.

– A lányod! Az az átok már megint a fennsíkon járt, és fegyvereket forgatott, pedig megtiltottam neki! A vízhez küldtem, és amikor soká elmaradt, utána mentem, de nem volt ott, és tudtam, azonnal tudtam, hová ment. Már megint ellenszegült nekem, pedig sok teendő van, amíg holnap megérkeznek a törzsek a folyóvízen és a hegyen túlról! Ha nem teszi, amit mondok, szégyenben maradunk, Zarhn!

Una a szemét forgatta. Apja nemrégiben feleséget vett maga mellé, aki egy kedves, türelmes teremtes volt, csak sajnos jámbor, mint a falu körül legelésző patás jószágok, melyek tejükkel és

gyapjukkal látták el őket. Apja szerette asszonyát, Amalát, Una is szerette pótanyját, viszont Zuusa – ahogy mindenki mást is – gyűlölte, és épp úgy bánt vele, ahogy Unával. Kioktatta, és olyan feladatokat vett el tőle, amelyek egyébként a törzs vezérének asszonyát illeték meg. Így például azt is, hogy a törzsi találkozóhoz szükséges teendőket a kezében tartsa.

Persze! – gondolta Una. – Magához veszi az irányítást, aztán panaszkodik, hogy mennyi dolga van. De neki csak az olyan teendő kell, amely parancsolgatással jár! Maga bezzeg nem akarna vizet tömlőkkel cipekedni, hogy így vegye ki részét a munkából!

Tovább leskelődött, figyelte a párbeszédet.

– És utána mentél, mert úgy gondoltad, hogy a fennsíkon van? – kérdezte most az apja.

– Igen! Mindig ott van! Oda vonul el, pedig én nem egyszer megmondtam már, hogy nem lesz jó vége! Azt képzeli, hogy férfi, aki vadászik, és fegyvert forgat, de...

– Láttad is, amikor fegyvert fogott a kezébe?

Una meg mert volna rá esküdni, hogy Zuusa hazudni fog, és úgy tűnt, gondolkodik is rajta, de végül, valami csoda folytán az igazságot bökte ki.

– Nos, nem... azt nem láttam. De tudom, hogy ő volt az! Láttam a fát, amin gyakorolta a fegyverhajítást...

– És most hol van Una? – kérdezte az apja türelmesen.

Ő és a húga éles ellentétet alkottak. Zuusa ingerülten ide-oda mutogatott beszéd közben, hangja erős, szeme villogó, míg az apja mozdulatlanul, szálfagyenes tartással állt, és teljesen nyugodtan, halkán beszélt.

– Nem tudom! Kerestem, de azt hiszem, elfutott, amikor meglátott, és aztán elbújt. Talán még ott lehet. Ideje volna megnevelni végre a lányodat, Zarhn, mert túlságosan szabadjára engedted! Az a semmirekellő anyja idelökte neked, nem akart vele foglalkozni, te pedig mindent megengedsz neki!

Soha nem látott anyja becsmérő említésére Unát harag öntötte el. Lehet, hogy nem ismerte, lehet, hogy valóban az apjára bízta,

mégis, még így ismeretlenül is hiányzott az életéből, és mindennél jobban dühítette, amikor Zuusa ilyen hangot engedett meg magának vele kapcsolatban. Valahányszor ilyet tett, Una bántani akarta. És nem csak szóval.

Szerencsére ez egy olyan téma volt, amit apja sem tűrt soha csöndes megadással.

– Fegyelmezd magad, Zuusa! – szólt rá erélyesen, eddigi béketűréséből kisodródva. – Nem egyszer mondtam már neked, és most újra elmondom, mert úgy tűnik, folyton elfelejted: Hekatéhoz semmi közöd! Nem tudod, mi volt köztünk, nem tudod, mi történt, tehát ne vedd a szádra Uniquua anyjának a nevét!

Zuusát váratlanul érte testvére kitörése, így elhallgatott, de dühödtt tekintettel meredt bátyjára, aki nyílt színen így leteremtette.

Una a jelenetet figyelve úgy döntött, ideje megmutatnia magát. Ebben a pillanatban, mint akinek fogalma sincs a dolgokról, és főleg nem hallott semmit, szép komótosan kisétált a kunyhóból, kezében ruhája bőrvével, egyenesen a párbeszéd kellős közepébe. Jöttére két szempár fordult felé.

– Valami baj van? – kérdezte tettetett értetlenséggel.

– Mi? Te itt vagy? – Zuusa úgy meglepődött váratlan megjelenésétől, hogy még a haragjáról is elfeledkezett. Olyan szemekkel meredt Unára, mint aki jelenést lát, majd tekintete maga mögé tévedt, föl a felettük magasodó fennsíkra, amely olyan távol volt, hogy lehetetlenségnek tűnt a számára, hogy őelőtte ideérjen bárki is, aki nemrégiben még ott volt.

– De hogyan?

– Nem értelek, néne! Hogyhogy itt vagyok-e? – adta Una az ártatlant, és végtelenül büszke volt magára, hogy győzedelmes vigyor nélkül tudott beszélni. – Hoztam vizet a folyótól, ahogy mondtad, aztán visszajöttem.

Ez eddig igaz is volt, mert villámgyorsan visszaért a két teletöltött tömlővel, aztán összeszedte a holmiját, és a sziklás meredeken

felkaptatott a fennsíkra.

– De utánad mentem, és nem voltál ott! – erősködött Zuusa.

– Biztos elkerültük egymást. Elszakadt az övem, és amikor visszajöttem, próbáltam megvarrni. De még mindig nincs nagy érzésem a varráshoz – mutatta fel vérző ujját, melybe saját kezűleg szúrta bele a tűt, épp mielőtt kilépett az ajtón.

Una apró győzelmet tudhatott magáénak, és ez még úgy is örömmel töltötte el, hogy biztos volt benne, ezt alkalomadtán kőkeményen meg fogja torolni rajta a vérig sértett Zuusa. Mert mindketten tudták, hogy mondhatott bármit, a nő nem hitt neki. Vagy ha hitt is, azt, hogy apja előtt csinált bolondot belőle, nem fogja annyiban hagyni.

– Ha ilyen fürgén jár a lábad, akkor menj, hozz még vizet! – káromgott rá parancsolóan. – Tán azt hiszed, két tömlő víz elég lesz? Hát nem! Hordj annyit, amennyit tudsz! Aztán szedj fát a tűzhöz! Sok kell, hogy mindenhová jusson, és egész éjjel égjen, amíg a férfiak tanácskoznak! Aztán segíts megnyúzni a leölt állatokat, amit a vadászok hoznak! Ha pedig mindennel végeztél, keress meg, mert van még feladatom a számodra!

Unának már a nyelve hegyén volt a válasz, hogy tőle csak akkor fogad el nyúzással kapcsolatos feladatot, ha az Zuusa saját megnyúzásával kapcsolatos, de végül nem szólt egy szót sem, csak szikrázó szemmel bólintott.

Nagynénje hátat fordított, majd elviharzott, miközben ráordított a törzs egy fiatalasszonyára, aki nagy köteg gallyal a hátán, véletlenül az útjába tévedt.

Una, apja mindent látó szemének kereszttüzeiben találta magát.

– Una!

– Igen, apám?

– Gyere, beszédem van veled!

Ajjaj!

Unának nagyon jó érzéke volt hozzá, hogyan beszéljen valóságnak tűnő hazugságokat az embereknek úgy, hogy azt el is higgyék, de

valami mélyről jövő igazságérzet megakadályozta benne, hogy az apjával szemben is hasonlóképpen járjon el. Neki nem tudott hazudni, így ha olyan helyzet adódott, amikor tudta, hogy a menekülés érdekében hazudnia kellene, inkább megpróbált kibújni a beszélgetés alól. Hirtelen kapóra jött a sok teendő, amit Zuusa rápakolt.

– Azt hiszem, apám, nem igazán van időm most beszélgetni – mondta. – Nem hallottad? Vízhordás, faszedés, állatnyúzás. Ez mind rám vár.

Apja elmosolyodott. Okos férfi volt, ráadásul ismerte a lányát is, így azonnal rájött, mire játszik Una.

– Holnap estig még hordhatsz elég vizet, az asszonyok pedig ügyis folyamatosan készítik elő az állatokat. Meglesznek nélküled is.

– Zuusa néném mérges lesz.

– És ez mégis mióta zavar téged? Egyébként is mindig mérges, és néhány percnyi késlekedés nem fog tovább rontani a helyzeten.

Most már Una is elmosolyodott.

Apja a kunyhóba invitálta, ahol leültek a közepén lobogó tűz mellé, egymással szembe.

– Tényleg a fennsíkon voltál, ugye? – szegezte neki a kérdést a férfi, és Una nem hazudott.

– Igen.

– És fegyvert fogtál, ugye?

– Igen.

– Honnan szerezted a fegyvert?

– Elvettem néhány nyilat abból, amit az ifjak tanításához használtak. Íjat és lándzsát magam készítettem.

– Jajj, Una – sóhajtott az apja. – Ezt már megbeszéltük. Nem is egyszerű. Nemcsak Zuusa mondja neked, hogy nem való asszony kezébe fegyver. Én magam is így gondolom még úgy is, hogy vele szemben a védelmedre kelek. De attól még nekem sem tetszik jobban, hogy ez foglal le téged az asszonyi teendőik helyett.

Nem ez a dolgok rendje.

– Sajnálom apám, de tényleg nem szándékosan bosszantom ezzel Zuusát. Ahogy téged sem.

Ez a beszélgetés nem egyszer lezajlott már köztük, de soha nem vezetett eredményre.

A lányokat errefelé úgy nevelték, hogy békések legyenek, engedelmesek, csöndesek, szorgalmasak, és mindenekfelett tiszteljék a hagyományokat. Egészen kicsi koruktól kezdve részt vettek az asszonyok teendőiben, így, mire maguk is abba a korba léptek, hogy egy férfi magához vehette őket, mindent úgy végeztek, mintha ezzel a tudással születtek volna. A férfiak szemében csak az a nő ért valamit, aki ilyen volt. Egy olyan nő, aki nem ért az asszonyi munkákhoz, értéktelen, és nem kell senkinek.

Una semmiben nem felelt meg azoknak a kívánalmaknak, amiket egy lánnyal szemben támasztottak. Ezt tudta jól, de a legkevésbé sem érdekelte.

A törzs asszonyai próbálták ugyan úgy nevelni, ahogy egy lánygyermeket szokás, de ő nem hajlott a „szokások” felé. Őt nem érdekelték a rongybabák, nem akarta virággal díszíteni a haját, és nem érzett arra sem készíttést, hogy bogyókkal vörösre színezett bőrszárral ékesítsék a ruháját. Nem volt érzéke az asszonyi teendőkhöz, hát még az engedelmességhez. Nem volt hangja az énekhez, türelme a körjátékhoz, és azt sem értette, miért kell félni, ha égi víz hull alá, és közben villanások szaladnak át az égen. Ő összefogva akarta hordani a haját, mert számára úgy volt kényelmes, és nem talált semmi érdekeset abban a tudásban, hogy kell összeölteni két bőrdarabot.

Őt egészen kicsi korától apja fegyvereinek csillogása nyűgözte le. Ámulattal figyelte, ahogy a vadászok nagy távolságból ki tudták löni a menekülő vadat, és szájtátva bámulta, ahogy a kisfiúkat a lándzsadobás, lövészet és a vadászat fortélyaira tanították. A kislányok éneklős játéka helyett a fiúkkal akarta játszani az ő vad, verekedős játékaikat.

És apja mindezzel tisztában is volt. Arról ugyan hallani sem akart, hogy Una részt vegyen a fiúk tanításában, azt azonban nem tudta megakadályozni, hogy figyelje őket, majd elrejtőzve saját maga is megpróbálkozzon azzal, aminek szemtanúja volt. Eddig legalábbis nem próbálta útját állni.

– Mégis mi vonz téged annyira a férfimunkában? – akarta tudni apja.

– Engem nem érdekel minden férfimunka – felelte Una az igazságnak megfelelően. – Nem akarok követ hordani, kunyhót építeni, fát vágni. Csak az érdekel, amihez fegyver kell. A harc, vívás, erőpróbák. A vadászat. Ezekben izgalom van és kihívás. Nem úgy, mint az állatok nyúzásában, a ruhák varrásában, vagy a tűz életben tartásában.

Apja rosszállóan rázta a fejét.

– De ez nem neked való, Una. Te hamarosan asszonnyá válsz majd. Egy férfi maga mellé vesz, és a saját kunyhódról és családjáról kell majd gondoskodnod. Ételt teszel majd a férfiak elé, húst füstölsz, bőrt készítesz ki, és igenis ruhát varrsz. Vízet hordasz, növényeket gyűjtesz, táplálsz a családod tüzét, mert ezek mind szükségesek az élethez. Ez a te dolgod, nem a vadászat meg a harc!

Una kezdte unni, hogy állandóan ezt hallja. Bárkivel beszélt is, a vége mindig ugyanaz volt. „Ez az asszony dolga, meg az az asszony dolga”. De azt senki nem tudta megmondani, miért ne vadászhatna egy asszony, vagy miért ne érthetne a fegyverekhez. Miért, miért, miért? Miért pont az unalmas dolgok tartoznak egy asszony feladatai közé, és miért az izgalmas teendők jutnak a férfiaknak?

– Én pontosan tudom apám, mi a rám szabott dolgom. Ismerek is mindent, és ha kell meg is teszem, de nem érdekelnek ezek a teendők, és nincs is érzékem egyikhez sem. A húst folyton elégetem. Ha nem tűnt volna fel, csak akkor nem eszünk fekete ételt, ha más készíti, és nem én. Nem érdekelnek a növények sem, egyedül Amala hozzáértő szemének köszönhető például, hogy

tegnap nem került tüskés bogyó az ételbe. A tűzem vagy elalszik, vagy kis híján leégetem a kunyhót. Varrni pedig nem tudok, mert több lyuk lesz az ujjamon, mint a bőrön, amit össze kellene illesztenem. Egyikhez sem értek. A fegyverekhez viszont van érzékem, és szeretek is velük gyakorolni. Ez való nekem még akkor is, ha a szokások mást írnak elő egy asszonynak.

Apja felállt, és fel-alá kezdett járkálni. Una látta már ezt máskor is. Mindig akkor tett így, amikor gond gyötörte, vagy olyan döntés súlya, amelyet meg kellett hoznia a törzs érdekében. Most azonban Una nem értette, mi készíti a magába forduló lépésekre. Az ő dolga szokatlan ugyan, és apja számára nyilván bosszantó is, de azért nem jelenthetett akkora problémát. Vagy mégis?

Várákozón figyelte apját, várta, hogy mondjon valamit. Rövid idő múltán aztán a férfi megállt, és komoly ábrázattal nézett le rá.

– Azt akarom, hagyj fel ezzel az ostobasággal, Una! – közölte szigorúan. – Eddig elnéztem neked, és nem léptem fel úgy ez ellen, ahogy kellett volna, de eljött az ideje, hogy megtegyem. Többé nem mész gyakorolni a fennsíkra! Többé nem fogsz fegyvert a kezedbe! És igenis mindent megteszel, hogy megtanuld, amit egy asszonynak kell! Megértetted?!

Apja dörgő hangjától, szikrázó tekintetétől Una ledermedt. Zarhn még soha nem beszélt így vele. Máskor nyugodt, megértő apja, most nem apaként szólt hozzá, hanem mint vezér. Ezúttal nem kért, parancsolt.

– De miért? – kérdezte. – Miért nem tehetem? Miért olyan nagy bűn ez?

– Mert nem ez a te dolgod!

– Azért mert lány vagyok?

– Igen, azért!

Unát jól ismert düh borította el. Már megint a „lány vagy”, az indok! Mindig ez volt a válasz! Hányszor gondolt már arra, mennyivel másabb lenne az élete, ha fiúnak születik. Akkor tehetné, amit akar, és apja nemhogy nem tiltaná a fegyverforgatást, de egyenesen büszke lenne rá, milyen

szorgalmasan gyakorol, és milyen ügyesen bánik a fegyverekkel.

– Jól – vágta rá makacsul. – Akkor nem leszek többé lány! Holnaptól vedd úgy, hogy fiad van, és adj olyan teendőket, amelyet egy velem korabeli fiúra bízna!

Most apján volt a sor, hogy ledöbbenjen. Erre a válaszra biztosan nem számított.

– Az istenekre, Una! Hogy mondhatsz ilyet?!

– Miért? Nem akarod elfogadni, hogy nem érdekelnek a női dolgok, és nem is értek hozzájuk. A férfi dolgokhoz viszont igen, de azokat mégsem tehetem, mert lány vagyok. Akkor a megoldás az, ha nem leszek többé az. És máris elhárul minden akadály, nincs többé gond. Megnyugodhatsz, és végre én is!

Apja csak a fejét rázta.

– Olyan bolondságokat beszélsz, mint a remete az erdőben, aki állatokkal meg fákkal társalog, és énekel az égi fények felé.

Hosszan néztek egymás szemébe, de Una nem adta fel, és végül győzött. Apja fordította el először a pillantását.

– Ha a tiltásom nem elég neked, akkor hadd adjak rád az, hogy törzsed érdekében kell jó asszonnyá válnod! – közölte.

– Ugyan már! – legyintett Una. – Elég asszony van itt, és mind ügyes, dolgos. – Kivéve Zuusát, de ezt nem mondta ki, csak magában gondolta. – Senkinek nem fog feltűnni, ha én felhagyok az ügyetlenkedéssel.

Apja a fejét rázta.

– Nem érted. Jó asszonnyá kell válnod, mert az, hogy egy férfi magához vesz, nem csupán lehetőség, ami valamikor majd megtörténhet! Ez meg fog történni! Hamarosan.

Una erre a kijelentésre felkapta a fejét, és feszülten figyelt.

– Hogy érted ezt?!

– Erről eddig nem szóltam neked, mert úgy véltem, ráérek még veled, de azt hiszem, jobb, ha tudod.

– Mit, apám? Mi történt?!

– A kérdés inkább az, hogy mi fog történni. Holnap

jönnek hozzánk a vízen és a hegyen túli törzsek vezérei.

– Igen tudom. Zuusa néni erre a találkozásra készül olyan nagyon.

– Igen, de azt nem tudod, miért jönnek.

Una gyomrában szokatlan, baljóslatú görcs támadt. Valahol mélyen az az érzés kezdett formát ölteni benne, hogy apja mondandója neki nem fog tetszeni. Ami azt illeti, már eddig sem tetszett.

– Mi lesz a találkozó célja?

– Hogy egyesítsük a három törzset.

Una nem hitt a fülének. Micsoda?

Ismerték jól a másik két törzset, időnként át is jártak egymáshoz, és egyfajta cserét folytattak le egymás közt. Mindenki azt vitte, amivel rendelkezett, és olyan dolgokra cserélte, ami a másinak adatott meg. Békésen megfértek egymás mellett, ki tudja, talán pont a távolságnak köszönhetően. Na, de hogy egy törzs legyenek!

Az arcára nyilván kiült a döbbenet, mert apja folytatta.

– Az idők változnak. Gyorsan változnak. Talán el sem hiszed, de amikor én annyi idős voltam, mint most te, az élet sokkal egyszerűbb volt ezen a vidéken. Valami történik, talán az istenek változtatják a világunkat, de egyre nehezebb lesz életben maradni. A dermedt időszakok egyre hosszabbak és kegyetlenebbek. Régen nem okozott gondot elég élelmet felhalmozni, az utolsó két hideg időszakot azonban éppen csak, hogy túléljük. A növények nem hoznak annyi termést, és az állatok után is egyre nagyobb távolságot kell megtenni. A törzs érdekében ideje elgondolkodnunk azon, hogy elmenjünk innen.

Una hitetlenkedve hallgatta. A törzs múltja sok emberöltőre nyúlt vissza, és mindig ezen a vidéken éltek. Ez volt az otthonuk. Erre most az apja azt mondja, menjenek el?

– És hová mehetnénk?

– Közelebb a nagy vízhez. Ott több égi víz hull, és sokkal enyhébbek a hideg időszakok. Arrafelé bőséges van, sok az állat,

sok az ehető növény, és víz is akad elég.

Unát elszomorította a gondolat, hogy szeretett törzse ilyen helyzetben van, és apja ilyen nehéz döntéseket kénytelen meghozni. Azonban szöget ütött a fejébe az is, amit előzőleg mondott.

– Hogy értetted azt, hogy hamarosan megtörténik, hogy egy férfi magához vesz? Ez is a törzsek egyesítésével kapcsolatos? Apja bólintott.

– Igen. A részleges egyezés már megkötetett. Mindhárom törzs elmozdul mostani helyéről, és egymáshoz közelebb húzódva, a három határ találkozásánál telepszünk le. Una belsejében a rossz érzés egyre csak terjedt, ahogy a szavakat hallgatta.

– Az egyesült törzs élén egy vezér áll majd.

– Te leszel az? – kérdezte Una reménykedve, de csalódnia kellett. Apja a fejét rázta.

– Nem.

Una a vezér lányaként élt a törzsben, így el sem tudta képzelni, hogy úgy éljen egy közösségben, hogy nem az apja az első ember. Fel sem merült benne ilyen gondolat, ahogy olyan sem, hogy Zarhn önként mondana le erről a tisztségéről, még azelőtt, hogy elérné az agg kort.

– A hegyen túli törzsfőnöknek van egy fia, aki hamarosan olyan korba lép, amikor már alkalmas rá, hogy ezt a tisztséget betöltse. A vízen túli törzs vezérének csak lányai vannak... ahogy nekem is...

Una fejében folyamatosan ott csengtek a szavak: *„csak lányai vannak... ahogy nekem is...”* Újabb dolog, amely soha nem történt volna meg, ha ő fiúnak születik.

Apja folytatta.

– A fiú magához vesz téged, és még egy asszonyt a vízen túli törzsfőnök lányai közül. Így egyesül a három törzs, és a ti gyermekeitek fogják véglegesen és visszavonhatatlanul eggyé forrasztani ezt a szövetséget.

Una amióta csak beszélni tudott, kimondta mindig a gondolatait, és nem riadt vissza a vitától sem. Most mégis képtelen volt megszólalni. Nemrég még édes elégedettség járta át, amiért Zuusát leahagyva ért haza, ráadásul simán bolonddá tudta tenni, de ez az érzés apja szavaira úgy porladt el, mint a tűzre vetett virág. Eddig boldogan élte életét, és minden problémája kimerült a Zuusával folytatott csatározásban, és abban, hogy apja nem volt hajlandó megtanítani neki, amit egy fiúnak.

Most meg? Az asszonnyá válás rémével kell szembenéznie. Egy férfi, aki magához veszi, saját kunyhó, ráadásul gyermekek? Eddigi élete során nem találkozott még olyan dologgal, amely félelemmel töltötte el. Most viszont úgy csapott le rá a félsz, mintha nyíl fúródott volna belé.

– Nem állok rá készen, apám... – suttogta a beismerés súlya alatt görnyedve. – Talán soha nem is fogok!

Apja leült mellé, és vigasztalóan átölelte.

– Ne beszélj butaságokat. Az asszonyok felnőnek, és ez a sorsuk.

Una elhúzódott. Kezdte már magát a szót is meggyűlölni: „*asszony és sors.*”

– És ha én másmilyen sorsot szeretnék? Ha én nem akarok átlagos asszony lenni?

– Na de, Una!

– Miért ne mondhatnám azt, hogy én nem akarom, hogy valaki maga mellé vegyen? Miért ne élhetnék úgy, ahogy én akarok?

– Miért? Ha tehetnéd, hogy élnél? – kérdezte Zarhn éllel a hangjában.

Una elgondolkodott. Hogy is? Nem tudta pontosan meghatározni, mit is akar az élettől, csak a lényegét, a legfontosabbat volt képes körvonalazni.

– Teljesen szabadon – mondta.

Ez volt az álma. Oda mehessen, ahová akar, tegye, amit akar, úgy öltözhessen, beszélhessen, ahogy akar. Hogy anélkül

gyakorolhasson, hogy a lebukás veszélyétől kellene tartania, hogy senkinek ne legyen joga megszólítani őt, amiért fegyvert fog a kezébe. Azt akarta, hogy a legapróbb részletekig rendelkezzen a döntés jogával, a saját életével kapcsolatban.

Apja persze nem értette, mire gondolt szabadság alatt.

– De hiszen most is szabad vagy, te lány! – legyintett lemondóan, épp mintha egy kisgyerek mondott volna valami butaságot. Unát sértette a mozdulat, ahogy apja semmibe vette szíve leghőbb vágját.

– Tényleg? – kérdezett vissza bosszúsan. – Szabad vagyok, amíg azt teszem, amit kell. De ha nem, akkor tiltással kényszerítesz rá! Tehát, felmerül a kérdés, valóban úgy vagyok-e szabad, ahogy azt én akarom, vagy csak annyira, amennyire egy asszonynak megengedik?!

Una látta, hogy apja szája megfeszül. Ki tudja mire gondolt, milyen hatást váltottak ki benne a szavai, mert Una csak annyit látott, hogy őt figyeli. Sokáig néztek egymásra, míg végre Zarhn megszólalt.

– Holnap megérkeznek a törzsek – mondta határozottan.

– Az egyezséget véglegesítjük, te pedig ott leszel, és meglátod majd az ifjút, aki maga mellé vesz téged. Jobb, ha megbarátkozol vele, mert ez már eldöntetett!

– Tehát bármit mondok, nem változtatsz az elhatározásodon?

– Nem!

– Asszonynak ajánlasz egy olyan férfinak, akit soha nem láttam, és lehet, hogy életem végéig szívből gyűlölni fogom?

– Igen! – felelte a férfi. Una még soha nem látta ilyenek. Kérlelhetetlen volt, és már-már kegyetlenül határozott. – Ha ez a törzs jólétének, túlélésének az ára, akkor igen.

– Biztosan van rá más mód is – próbálkozott Una. – Sok lány akad a törzsben, akik már szeretnének saját kunyhót, gyermeket. Biztosan akad valaki, aki önként menne ahhoz a férfihoz...

– Szó sem lehet róla! Te vagy az egyetlen lányom! Te leszel az, akit a közös törzs feje asszonyául vesz!

– Ennyire nincs még csak egy apró beleszólásom sem? Te és néhány idegen férfi eldöntöttétek, mi lesz a továbbiakban az életemmel, és nem tehetek semmit, csak azt, amit ti mondotok nekem?

– Így van, Una! Mert ezt teszi egy lány!

Életében először Una rá sem bírt nézni arra a férfira, akit egyetlen szülőjének tudhatott.

Az, hogy ezt tette vele, túlmént bármilyen büntetésen, még úgy is, hogy fizikailag nem bántotta. Ráerőszakol valamit, amiről ő hallani sem akar, de mint asszonymak, esélye sincs elkerülni. A férfiak döntenek, a nő engedelmeskedik. Ez a dolgok rendje ebben a világban. És Una hirtelen rádöbbsent, hogy ő ebben a formában gyűlöli ezt a világot.

Más nőnek meg sem fordult volna a fejében sem a kétség a döntés helyességével kapcsolatban, sem az, hogy bele akarna szólni a saját életébe. Más lány a törzsben csöndesen fejet hajtott volna, és azzal a tudattal lépkedett volna el, hogy új élet vár rá. Olyan élet, amely kiteljesíti asszonyi sorsát.

Csak hogy Una mindig tudta, hogy ő nem egy az asszonyok közül. Más volt. Máshogy született, másként gondolkodott, és másként is élt. És ha apja azt hiszi, ő csak hagyja, hogy úgy döntsenek fölötte, ahogy a cserére ítélt jószágokkal vagy élelemmel szokás, akkor semmit sem tud róla!

Nem szólt egy szót sem, bár belül haragtól, megaláztatástól, ellenkezéstől feszült, de tudta, ha most kinyitja a száját, olyat mond, amivel elzárja maga elől az utolsó kiutat is. Ezt pedig nem engedhette meg magának. Öklét összeszorítva, dühtől remegve, fogát csikorgatva küzdött, hogy bent tartsa a kikívánkozó szavakat.

Mert, miközben apja befejezettnek tekintette a társalgást és elhagyta a kunyhót, Una fejében már körvonalazódott a terv a továbbiakra vonatkozóan.

Kezébe veszi a saját életét! Mondhat az apja, vagy bárki más, amit akar, az ő sorsa igenis többet tartogat számára egy kunyhónál és egy férfi kiszolgálásánál!

4. fejezet

A Lunandrinok virágzó táborában.
11 évvel Lunandra születése után.

- Lunandra!
- Igen, anyám?
- Szóltam már arról a lányról, aki örök nővéred lesz itt a földön, ugye?
- Igen, anyám!
- És arról is szóltam, hogy meg kell őt keresned, ugye?
- Igen, anyám!
- Akkor jó! Nem tudtam biztosan, meséltem-e neked róla, de ha tudod, miről beszélek, akkor indulj mihamarabb, és tedd, amit mondtam, hogy sorsotok kerekei mozgásba lendülhessenek!
- Igen, anyám!

12 évvel Lunandra születése után.

- Lunandra!
- Igen, anyám?
- Úgy emlékszem, már nem egyszer említettem neked a lányt, aki nővéred lesz itt a földön.
- Így volt, anyám. Meséltél róla. Tudom, hogy Uniquuának hívják, és hogy ő született előbb, és a messzi magaslatok között él, ahol a sziklák nőnek, és a dermesztő időszak hosszú és gyegyetlen.
- Így van! – bólintott az istennő elégedetten. – És mire emlékszel még abból, amit mondtam?
- Arra, hogy a földanya istennő, a te nagynénéd, a jószágos Freydra maga felügyeli kettőnk sorsát, és azért, hogy új törzset alapíthassunk, és megismerhessük sorsunk feladatát, minél előbb

útra kell kelnem, hogy megkeressem őt.

– Pontosan! Örülök, hogy figyelsz arra, amit mondom neked – bólintott Lunandrára szülőanyja, majd megkérdezte. – De ha így emlékszel minden szavamra, megtudhatnám, miért vagy itt még mindig?

13 évvel Lunandra születése után.

– Lunandra!

– Igen, anyám?

– Áááá, hagyjuk... – legyintett a holdistennő, majd az orra alatt motyogva hozzátette – majd szólok Hekaténak, hogy intézze el, hátha ő többre megy a saját lányával...

5. fejezet

Una úgy vélte, ahhoz, hogy élve feljusson a fennsíkra, az kell, hogy az istenek a segítségére legyenek.

Mert új kihívással kellett szembenéznie. Azt bátran ki merte jelenteni, hogy úgy ismeri a járást a sziklák között, ahogy senki más, csakhogy eddig mindig fényes nappal tette meg az utat, amikor mindent tisztán látott. Eszébe sem jutott éjszaka arra menni, hiszen a veszélyes útvonalon, ahol elég volt egyetlen apró félrelépés a véghez, szükség volt a jó látási viszonyokra. Mivel azonban szökni éjjel szokás, Una kénytelen volt sötétben bevállalni a sziklás meredek megmászását. A világosság hiánya nagyon megnehezítette a közlekedést még úgy is, hogy fölötte sok égi fény világított, köztük a nagy fényes korong is, amely szabályos időközönként fogyott és hízott.

Ha a kiteljesedett Hold fénye nem segíti, Una óriási bajban lett volna, de így még éppen látott annyit, hogy neki mert vágni az útnak. Persze mehetett volna a kitaposott ösvényen is, csakhogy egyrészt ahhoz a vendégségbe érkező törzsek sátrainak során át vezetett az út, másrészt pedig, mivel senki nem tudta, hogy ő a sziklák között jár-ke, arra, hogy ő arra próbál szökni, senki sem gondolt volna. A tervében pedig kulcsfontosságú volt, hogy ne sejtsek, mit tervez.

Így is nehéz volt egész nap tartania magát.

A nap folyamán megérkeztek a törzsek, és Unának volt szerencséje – szerencsétlensége – részt venni a bemutatkozáson. Megismerte azt a fiatal férfit is, aki a közös törzs vezére lesz, és akivel – elvileg – élete további részében élnie kellene.

Una igazságérzete és becsülete úgy tartotta helyénvalónak, ha annyit megtesz apja kedvéért, hogy legalább megismeri a férfit. Megígérte magának, hogy nem megy el anélkül, hogy ne próbálná meg teljesíteni apja akaratát, de elég volt egyetlen pillantás, és máris tudta, ő bizony semmit sem fog teljesíteni. Ez a férfi nem

olyan, aki miatt akár csak egy pillanatra is elgondolkodna terve megmásításán.

Külsőleg nem talált benne kivetnivalót, hiszen termetre igazi vezér volt, erős, vadászatra-harcra termett testtel, de amint Una a szemébe nézett, tudta, hogy előbb menne asszonynak egy hegyi kecske mellé, mintsem ehhez az ifjúhoz.

Teljesen úgy érzett, mint Zuusa nénikéjével kapcsolatban, csak ebben az esetben férfiúi testbe szorult a számára ellenszenves személy. A jövődő vezért Kahur-nak hívták, és egész lényéből áradt a gőg. Beképzelt volt, önmagát imádó, másokat semmibe vevő. Kérkedett erejével, harci jártasságával, máris a vezérnek kijáró fényben fürdött, és közben goromba volt az őt kiszolgáló asszonyokkal. Hasonló korú társaival össze-össze súgtak, ha egy fiatal lány pironkodva étellel kínálta őket, és Una annak is szemtanúja volt, ahogy egyszer a tenyerével rácsapott az egyik lány hátsó felére.

Amikor pedig bemutatták őt, mint jövődő asszonyát, Kahur úgy mérte végig, ahogy azokat az állatokat szokták, amelyeket csere reményében tereltek át a másik törzshöz.

Una máris utálta. Szinte felállt a szőr a karján, annyira menekülhetnékje támadt, és ösztönösen hátrébb lépett, amikor a férfi közeledett felé.

Az ünnepség meglehetősen hosszúra nyúlt, így, miután az asszonyok mindent odakészítettek, amire a férfiaknak szükségük lehetett az éjszaka folyamán, visszavonultak, hogy a törzsek férfitagjai asszonyi fülek figyelmétől távol tudják véglegesíteni az egyezséget. Una Amalával együtt a központi kunyhóba ment, ahol nyugovóra tértek. A kedves, jámbor Amala hamar el is aludt a fáradtságos nap végeztével, Unának azonban esze ágában sem volt lehunyni a szemét. Alvást tetteve fordult el, de mindeközben elméje gyorsan járt, bensője izgatottan remegett. Várt, hogy minden elcsöndesedjen.

Amikor Amala jó ideje meg sem mozdult, és csak lassú, mély lélegzetvételét lehetett hallani, Una elérkezettnek látta az időt.

Csöndben felkelt szőrmékből álló fekhelyéről, és készülődni kezdett. Előzőleg előkészített és elrejtett egy kis csomagot, melyben az úthoz szükséges néhány holmit gyűjtötte össze. Beletette a bőrsaruját, a bőrszíjat, amellyel a haját szokta összefogni, és egy tört is, melyet Amalától lopott el. Ezen kívül még néhány darab szárított húst is magával készült vinni, és egy kis bőrtömlőben némi vizet. Úgy gondolta, minden mást, amire szüksége van, útközben meg tud szerezni. Állatok és ehető növények mindenhol vannak, bármerre menjen is.

Hangtalanul mozgott, Amala meg sem rezdült, amikor elhagyta az épületet. Az ajtóból vetett még egy utolsó pillantást gyermekkora színhelyére. Szíve összefacsarodott egy pillanatra, apja arca villant fel a szeme előtt, de megacélozta magát, és nem fordult vissza. Nemrég még azt hitte, könnyű lesz, most mégis kis híján meggondolta magát, hiszen egyedül készült távozni, és ez még úgy sem volt egyszerű, hogy egy olyan élet elől menekült, ami még a szökésnél is félelmetesebbnek tűnt a számára.

Szerencsére a tábor szélénél őrt állók ezen az estén kissé hanyagul végezték feladatukat, így Una zökkenőmentesen jutott át a falu határán, majd futásnak eredt, és teljes erejéből sprintelt, amíg el nem ért a sűrű bozótosig, amely már a sziklás rész alján terült el. Ott felvette bőrsaruját, batyuját bőrszíjakkal a hátára erősítette, majd, mielőtt megijedhetett volna, nekivágott a felfelé vezető útnak.

Máskor saját magával versengett, hogy minél gyorsabban felérjen, most azonban esze ágában sem volt versenyezni. A cél most csupán annyi volt, hogy egyben felérjen. Lassan haladt, szikláról sziklára lépkedett, erősen kapaszkodott. Mivel nem látott mindent tisztán, csak arra a helyre lépett, amiben egészen biztos volt. Szíve hevesen zakatolt az izgalomtól, de ezen kívül minden a legnagyobb rendben ment. Sokáig tartott, de végül elérte a fennsíkot, ahol egy pillanatra leült, hogy vessen egy utolsó pillantást a falu fényeire. Határozottan büszke volt magára, hogy még éjszaka is ilyen teljesítményre képes, ráadásul el sem fáradt.

Ahhoz a fához vette az irányt, ahová előző nap felkötötte a fegyvereit. Semmi esetre sem akart nélkülük távozni, tudta, szüksége lesz rájuk az úton, hogy megvédje magát, és élelmet szerezzen. Gyakorlott mozdulattal mászott az ágak közé. Kioldotta a csomagot tartó bőrszíjakat, és épp lefelé kezdett volna ereszkedni, amikor zaj ütötte meg a fülét.

Szíve azonnal hevesen kezdett verni, hiszen egyáltalán nem olyan hangokat hallott, amelyek az éjszaka velejárói. Nem madár rikoltott vagy ágak zizegtek. Emberi hangok voltak ezek. Nem mozdult, éppen úgy lapult meg, ahogy Zuusa elől tette a minap. Kisvártatva fények jelentek meg, amelyek egyre közeledtek. Fáklyák.

Máris észrevették volna az eltűnését, és az apja jött utána?

Ahogy közelebb értek, Una felismerte az alakokat. Négy fiatal férfi volt, a hegyen túli törzsből. Ott volt köztük a jövődóbeli vezér is. Ide-oda sétáltak, mintha keresnének valamit, majd megálltak Una fája alatt.

– Nézd, Kahur! – szólt egyikük a fa törzsére mutatva, amelyben még mindig ott volt a beszorult nyíl. – Ez lesz az!

A férfi közelebb lépett, és arcán megfejthetetlen kifejezéssel szemlélte Una „művét”.

– Ostoba néember! – vetette oda. – Ilyet se hallottam még. Asszony, aki férfiak dolgába üti az orrát. Elrejtőzik és fegyvert fog.

– Nálunk ilyen nem fordulhatna elő!

– Nem bizony! – erősítette meg Kahur. – Apám a teljes törzs előtt, nedves bőrszíjjal verné véresre azt az asszonyt, aki nem tudja, hol a helye. Addig ütné, amíg meg nem tanulja. Aztán minden nap kapna emlékeztetőt, hogy többé egészen biztosan ne felejtse el.

– Pedig a te asszonyod úgy látszik, nem tudja mi a dolga! – mondta valaki röhögve. – Talán zavar van a fejében, és neki sem ártana egy kis emlékeztető.

Kahur nem tiltakozott, sót, mosoly terült szét az arcán.

– Hát majd megkapja! Az apjáról a saját húga mondta, hogy gyenge, és már magam is látom, hogy igazat beszélt. Nem való vezérnek, aki egy gyereklánnyal sem bír el. A lány meg makacs és bolond, azt hiszi, másabb asszony, mint a többi. De majd én megtanítom neki, hogy semmivel sem másabb. És főleg nem több.

Una szája megfeszült a dühtől. Egyrészt az apjára tett becsmérlő megjegyzéstől, másrészt a tudattól, hogy Zuusa saját testvére árulója lett. Ahogy az övé is, mert ezek itt csak úgy tudhattak róla, hogy ő ennél a fánál szokott gyakorolni, ha nagynénje elmondta nekik.

– Az apja eddig is védte a lányt. Gondolod, hagyni fogja, hogy kedved szerint bánj vele?

Kahur gúnyosan felhorkant.

– Ha én leszek a törzsek közös vezére, azt teszek, amit akarok! Senki nem fog velem ellenkezni, főleg nem egy valaha volt vezér, aki lassan amúgy is átadni kényszerülne a helyét. Ha azt akarja, hogy az a gyenge népe egy erős szövetség védelmét élvezze, akkor jobban teszi, ha hallgat, és hagyja, hogy belátásom szerint cselekedjek! Aki nem tudott elbánni egy semmi kis asszonnyal, nekem egyébként se mondjon egy szót sem!

Kiköpött a földre, és Una undorral nézte.

– A vízen túliak, meg ez a nyamvadt völgyi törzs. Mindkettő elsatnyult, gyenge. Csak szavakkal fenýítenek, a legkritkább esetben használnak olyan valós büntetést, amely tiszteletet vívna ki, és csírájában fojtaná el az ellenszegülést. Játékból harcolnak, ünnepeken tartanak erőpróbákat, de nincsenek igazi, vérre menő csatáik. Barátkoznak a környező törzsekkel, csereüzletet folytatnak ahelyett, hogy elvonnék, amit akarnak.

Una dermedten hallgatta a kegyetlen szavakat. Hallott már olyan törzsekről, akik szándékosan, csupán a fosztogatás, az erőszak kedvéért rohannak le másokat, de őket soha nem érte még ilyen inzultus. Apja fejében meg sem fordult, hogy ilyen aljas húzással

próbálkozzon. Kahurnak viszont nem voltak ilyen aggályai, és – az asszonyok veréséről elmondottak alapján – az apjának sem. Talán már eddig is így éltek, megtámadták, akit akartak, és erővel vették el, amire szemet vetettek.

Vajon az apja tisztában van azzal, milyen törzshöz készül csatlakozni?

A távolban újabb fáklya fénye jelent meg, és a társasághoz még két férfi csatlakozott. Egy lány is volt velük, aki szemmel láthatóan nem akart a társaságukban lenni. Una felismerte benne az egyik fiatal falubelit. Ő volt az, akit Kahur megfogdosott, amikor az ételt tett eléjük.

– Látjátok? – kérdezte Kahur széles vigyor kíséretében a többieket, amikor a két férfi a lábai elé dobta a lányt. – Én megmondtam. Gyengék, ostobák, felkészületlenek. Épp, mint egy csapat jámbor barom. Anélkül tudtuk elhozni az egyik lányt, hogy bárki is észrevette volna. Odalenn tanácskoznak a nagy semmiről, és a barátság meg a béke jegyében szívják szárazra egymás tömlőjét, miközben mi máris azt teszünk, amit csak akarunk.

A ruhájánál fogva felrántotta magához a lányt, aki minden ízében remegett. Könnyei patakokban folytak az arcán a rémülettől.

– Csinos kis jószág – mérte végig Kahur. – Ahogy ideértünk, kinéztem magamnak. Tudod, mit akarok tőled?

A lány a fejét rázta. Fogalma sem volt, ahogy Una sem tudta. De nem is kellett. Elég volt az ádáz csapatra néznie, és biztos tudás nélkül is benne volt a meggyőződés, hogy bármire készülnek is, az ocsmány, fájdalmas dolog lesz egy védtelen lánnyal szemben.

A lány reakciójára Kahur felnevetett, és gonosz kacajához csakhamar csatlakoztak a többiek is. Csillogó szemmel, arcukon izgatottsággal léptek egyre közelebb. Épp, mint egy csapat dögevő, akik arra várnak, hogy odadobjanak eléjük valami maradékot, és ők jóllakathassák magukat.

– Akkor ez így érdekes lesz...

Una nagyot nyelt, gynomrában fájdalmas gombócot érzett. Bántani fogják, csak ennyi volt biztos.

Meg az, hogy ő ezt nem hagyhatja. Menekülni akart, messzire jutni anélkül, hogy felfedeznék, de nem annak az árán, hogy tétlenül, megbújva nézze végig, ahogy törzse egy védtelen tagját idegenek megkínózzák.

Nem tűrhette! Gyorsan kibontotta a fegyverekkel teli csomagot. Íját a vállára vetette néhány nyílvesző társaságában, majd a dárdát vette fel. Még át sem gondolta igazán, mit tesz, máris útjára bocsátotta a kihegyezett fadarabot, még a fa lombja közül. Elsőre célba talált, és meglepett ordítás formájában jött a válasz.

Leugrott a fáról, és amilyen gyorsan csak tudott, célzott az íjjal. Újabb támadót sikerült a földre terítenie, igaz nem végzett vele, csak a vállát találta el.

– Te? – kérdezte Kahur rángatózó állkapoccsal, ahogy felfedezte a támadót. Szinte fújtatott dühében. Földre lökte a markában vergődő lányt, és közeledni kezdett felé, mire Una újabb nyilat helyezett az íjba. Őt vette célba, a mellkasa közepére célozva. A ráirányuló nyílhegyet látva a férfi megállt.

– Te tényleg bolond vagy! – mondta gúnyosan. – Azt hiszed, megállíthatsz?

Una nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Én nem, de egy nyíl a szívedben biztosan megteszi.

– Az lehet, de az rajtad nem segít! Négyen vagyunk egy ellen. És elhíheted, nem fog érdekelni, hogy asszony vagy!

– Ó igen – mondta Una gúnyosan – fosztogatás, vérontás, erőszak, megfélemlítés, asszonyok verése. Mindent hallottam, hidd el. És mindent láttam is...

Látta, hogy a Kahur mögött felsorakozó három férfi összenéz, de a vele szemben álló, villámló szemű szörnyeteg meg sem rezdült.

– Kit érdekel, mit láttál, vagy mit hallottál? Csak egy asszony vagy! Egy ostoba, bolond asszony! Semmi több!

Ha eddig nem gyűlölte volna, most eljött az ideje, hogy megtegye. Una már eddig is haragudott az „asszony” szóra, de csak most jött rá, az, ahogy apja mondta, köszönő viszonyban sem állt azzal a lekicsinylő modorral, ahogy Kahur tudta kiejteni. Mintha még a

semminél is kevesebb lenne, akit ezzel a szóval illet.

– Apámat igenis érdekelni fogja. A törzs tagjait érdekelni fogja. Ahogy a vízen túli törzs vezérét is. Mindkét nép szövetségről, erőik egyesítéséről tudott... nem arról, hogy ti rákényszerítetek az akaratotokat, és bevonjátok őket a magatok értelmetlen harcaiba...

– Én másként gondolom...

– És kit érdekel, te hogy gondolod? – vágott közbe Una, szándékosan ugyanazokat a szavakat használva, amelyeket az előbb ő. – Csak egy férfi vagy! Egy erőszakos, semmirekellő, beképzelt, ostoba férfi! Semmi több!

Kahur szája megfeszült, ahogy teste többi része is. Szó szerint ugrásra készen állt.

– Jól figyelj arra, amit mondok! – fenyegette sziszegve. – Az én házamban te nem asszony leszel! Csak egy állat. Amint hozzám kerülsz, térdre kényszerítelek, és négykézláb fogsz közlekedni. Azt eszed, amit én odavetek neked, és első dolgom lesz kivágni a nyelved, hogy örökre elhallgattassalak! Majd én megtanítom neked, hol...

Una nem várta meg, hogy odaérjen, útjára engedte a nyilat, ami süvítve szelte át a kettejük közötti távolságot, és a férfi mellében állt meg. Kahur felüvöltött, döbbszent tekintettel nézett rá, majd térdre esett. De ahogy azt előre megmondta, ez Unán nem segített. Társai egyszerre vetették rá magukat, és ekkora túlerővel szemben esélye sem volt. A falubeli lány félelemtől remegve, nyüszítve kúszott el a jelenettől, majd felállt és futásnak eredt visszafelé az úton, amerről idehozták.

Una három férfi szorításában találta magát, akik leteperték, és a földre szorították. Egyikük arcul csapta, és a többiek is ütni kezdték ahol érték. Una minden erejét latba vetette. Ütötte, rúgta, karmolta őket ahol érte, de így sem szabadulhatott.

– Félre az útból! – hangzott fel Kahur dühödt kiáltása, aki időközben magára talált, és a sérülés ellenére talpra kecmergett. – Az én jogom elbánni veled!

A többiek utat nyitottak neki, de azért nem engedték el teljesen a lányt. A férfi fölé hajolt, szétvetett lábakkal a csípőjére ült, és amíg egyikük Una csuklóit a földhöz szorította, Kahur saját kezét a nyakára fonta. Erős ujjak mélyedtek a húsába, a levegő hamar elfogyott, és néhány pillanattal később Una már szó szerint az életéért küzdött. A fülében csöngést hallott, mint amikor a jégcsapok egymáshoz ütődnek, mellkasa égett, szíve hevesen kalapált, feje feszült.

– Egy semmi vagy! – ordította Kahur magából kikelve, fröcsögve. – Egy semmi, semmi, semmi!

Mellkasából vér csorgott le Unára, miközben még a feje is elvörösödött, olyan erővel szorította a nyakát.

Una tehetetlenül vergődött, érezte, hogy ereje kezdi elhagyni, ahogy nem jut levegőhöz. Szeme előtt fényes szikrák pattantak, mintha égi fények ugráltak volna előtte. Majd éppen akkor, amikor sorsába beletörődve feladni készült a harcot, valami másfajta fényesség ütötte meg a szemét. Úgy gomolygott körülötte, mint nedves pára a föld fölött, de olyan színben ragyogott, mint a lobogó tűz. Una először azt hitte, ez a fény már a közelgő halál jele, de aztán kiderült, hogy nem csak ő látja.

A férfiak hátrahőköltek, ki akarták kerülni a gomolygást, amely azonban nem hagyta magát, és ment utánuk, amerre lépkedtek. Egyedül Kahur maradt mozdulatlan, akit úgy lefoglalt a gyilkos düh, hogy nem engedte el a nyakát. Viszont, ahogy a ragyogás körülvette, a szorítás fokozatosan enyhült, és ezzel egyidejűleg Una úgy érezte, ereje visszatér, sőt, még több erőt érzett magában, mint addig.

Hamarosan Kahur már csak erőlködött, de elgyöngült ujjai közül Una könnyedén ki tudott csusszanni. Megpróbálta levetni magáról a nehéz testet, és legnagyobb meglepetésére ez egyetlen határozott mozdulattal sikerült is. Kahur úgy bucskázott tőle távol, mintha csak egy tollpíhét pöckölt volna odébb. Nem is állt fel onnan, ahogy a többiek sem, akik időközben térdre estek, majd erőltlenül elterültek.

Una döbbsen nézett magán körbe, és feszülten figyelte a gomolygó ködöt, mely szép lassan visszavonulni látszott... az ő testébe...

Ez meg mi volt?

Remegve állt fel, és hitetlenül fordult körbe, hogy szemrevételezze a földön fekvő testeket, melyek nemrég még legyőzhetetlen túlerőt jelentettek számára. Most viszont úgy érezte, egyedül benne van annyi erő, amennyi a férfiakban együttesen volt.

– Úgy látom, épp időben érkeztem! – hallott ekkor Una egy hangot, valahonnan a feje fölül.

Felnézett, épp időben ahhoz, hogy lássa, amint éles villanás hasít át az égen, és lecsap tőle nem messze. Hasonlított ahhoz a fényhez, melyet vihar idején a messzi távolban látott, de ez itt volt egészen közel, és elképesztő erővel csapódott a földbe. Amikor a fény és a por elült, egy asszony állt Unával szemben.

6. fejezet

– Üdvözöllek Uniquua, Zarhn lánya! – szólt az asszony lágyan.

A jelenés hozzáám beszél – döbrent rá Una.

– Ki vagy te?

A nő olyan kedvesen mosolyodott el, hogy Una szívében melegség áradt szét, ahogy nézte. Talán soha senki nem nézett még rá ilyen szeretettel, ahogy ez az ismeretlen tette.

– Valaki, aki régóta figyel, és alig várta, hogy végre találkozzon veled. Szépen felcseperedtél...

– Te... egy istennő vagy?

A kérdés adta magát, hiszen egyértelmű volt, hogy ez az asszony nem valamelyik törzs tagja. Egész megjelenése arról árulkodott, hogy nem a földön él. A ruhája olyan finom, szinte áttetsző anyagból készült, amelyhez még csak hasonlót sem látott Una soha. Öltözéke elég bonyolultnak tűnt, hiszen az anyag ide-oda tekergetésével, hajtogatásával készült, és adott helyeken színes kövekkel díszített ékszer fogta össze. Bőre tiszta volt, mintha soha nem érte volna a föld pora, hosszú, dús hajának fonatában ismeretlen, szikrázó virágok ékeskedtek. Una épp ilyennek képzelte el az isteneket.

A kérdésre a nő elmosolyodott, de a fejét rázta.

– Nem, nem vagyok istennő. Még csak kisisten sem. Csak egy hírnök vagyok, aki az istenek ügyében segítézik itt, ha kell. Ezért is nem jöhettem eddig hozzád. Csak akkor jöhetek a földre, ha megbíznak valamivel.

– És most is ezért vagy itt? Valamilyen ügyben jöttél?

– Igen, így van. A földanya istennő, Freydra bízott meg vele, hogy eljöjék hozzád, Uniquua...

– Csak Una – vetette közbe ösztönösen.

Az égi asszony nem tiltakozott.

– Rendben. Legyen Una. Tehát, ahogy azt már mondtam,

hozzád jöttem.

– De miért?

– Mondd meg nekem őszintén: érezted úgy valaha, hogy nem jó neked a törzsben? Hogy valami mást szeretnél kezdeni az életeddél, nem azt, ami itt megszokott?

Una azt hitte, az égi a fejébe lát. Hiszen egy szót sem szólt neki erről, mégis az első kérdésével a szíve közepébe talált.

– Igen. Amióta csak az eszemet tudom. De te honnan tudod ezt?

A nő közelebb lépett, és letelepedett egy sziklára, pont Unával szemben. Úgy ült le, mintha nem is kemény kődarabon, csak puha felhőn pihenne.

– Ismerlek, amióta csak megszülettél.

– Az nem lehet! – vetette ellen Una. – Születésem óta itt élek, és soha nem láttalak errefelé.

– Itt élsz újszülött korod óta, ez igaz. Csakhogy nem itt születted. És mi már találkoztunk korábban, csak akkor még olyan kicsi voltál, hogy nem emlékezhetsz rá. Születésed után nem sokkal Freydra istennő maga vett a kezébe téged, és a szemedbe nézve meglátta erős jellemed. Úgy döntött, többre leszel hivatott, mint hogy egy légy a törzs tagjai közül, és maga irányítja majd a sorsod. Nagy feladatot szánt neked.

Unán borzongás futott végig, a szíve nagyot dobbant.

Mindig is erre vágott! És bár azt még nem tudta, mi az a feladat, amit az istennő szánt neki, máris izgatottan vágott volna bele.

Előbbi feszültsége semmivé lett, még arról is megfeledkezett, hogy eszméletlen férfiak fekszenek mindenfelé. Mintha csak a tábortűz körül beszélgetnének, maga is letelepedett a földre, és onnan nézett föl az égi asszonyra.

– És mi volna az a feladat?

– Freydra úrnóm hiszi és vallja, hogy a nők többre hivatottak, mint amit itt a földön megengednek nekik. Úgy döntött, saját maga lesz egy csoport kiválasztott asszony segítségére, hogy megbizonyítsák erejüket, bátorságukat,

összetartásukat. Hogy esélyt adjon nekik egy hosszú, tartalmas életre.

– És én is egy volnék ezek közül az asszonyok közül? – kérdezte Una kíváncsian.

– Nem, Uniquual! Te nem egy leszel közülük. Te leszel az első! Te leszel a vezérük!

Una kis híján még a száját is eltátotta. Ő, mint vezér?

– És mit kell tennem?

– Megtalálni a hozzád hasonlókat, és erős közösséget kovácsolni belőlük. Vezetni, irányítani őket mindig és mindenben keresztül.

Una szinte megnémult az idegen szavaitól. Az éjszaka olyan fejleményeket hozott, amelyek legvadabb képzeletét is felülmúlták. Hát tényleg igaz volna, amit eddig érzett? Hogy egy teljesen más élet vár rá?

– Nem lesz egyszerű. Sok veszély leselkedik majd rád, és a törzsöd tagjaira! – figyelmeztette az égi. – Ezt kell, hogy tudd. Freydra istennő dicsőséges sorsot szán neked. De nem egyszerűt. Nagyon is veszélyes az, aminek elébe nézel, és sokszor fájdalmas is.

– Miért? Miért leselkedik majd ránk veszély?

– Te magad is láthatod, hogy az emberek sokszor gonoszak – mutatott körbe a támadókra. – Számptalan rossz dolog van, amely megmérgezi a gyenge emberi elmét, és aztán gonosz dolgokra készíti. Irigység, hatalomvágy, gőg. Ebben a világban a férfi áll a középpontban. A nőt mindig is gyengébbnek, butábbnak, esendőbbnek gondolták, és ki tudja, mit vált ki egy férfiból, ha egy tőle erősebb nővel találkozik.

Una ezzel csak egyetérteni tudott. Elég volt a kedves Kahur reakcióját figyelembe venni, amikor a nyila a mellkasában landolt. Nem a sérülés bősztette fel, hanem a tudat, hogy egy nő tette ezt vele.

Az égi folytatta:

– Te és a jövődő nővéreid olyan erővel bírtok majd,

amelyet sokan szeretnének magukénak. Csakhogy ez nem lehetséges. Semmilyen módon nem tudják elvenni tőletek, ha pedig nem tudják elvenni, meg akarják majd semmisíteni, hogyha az övék nem lehet, ne birtokolhassátok ti sem.

Erre a kijelentésre Una már erősen figyelt. Vagyis meg akarják majd ölni?

– És ha bántani akarnak? Mit tehetünk?

– Egyet se félj! Meg lesz hozzá az erőtök és eszközötök, hogy túléljétek bármit. De ehhez idő kell. Tanulnotok kell, gyakorolnotok, hogy testben és lélekben egyaránt felkészüljétek arra, ami rátok vár.

– És mi lenne az?

– A végtelen idő. Ha teljesítitek amit Freydra istennő vár tőletek, örök életet ad nektek, hogy az idők végezetéig a földön éljétek.

Örök élet? Una kezdett szédülni.

– Freydra úrnőm személyesen írja meg a szabálykönyvet, amely szerint élnetek kell majd. Mivel a saját erejének egy darabjával ruház fel titeket, biztosnak kell lennie benne, hogy jóra használjátok azt, soha nem rosszra. Ez az ára annak, hogy erőt birtokoltok.

– És ha valaki mégis rosszra használja az erejét?

– Azzal végezned kell, Una!

– Meg kell ölnöm?

– Igen – bólintott komolyan az égi. – Ahogy mondtam, az erőt nem lehet elvenni attól, aki birtokolja. Ha hatalmától megrészegül, és mások kárára akar cselekedni, másokat sakkban tart vele, vagy szolgaságra kívánja őket kényszeríteni, el kell pusztítani a testét, hogy a benne lakozó erő visszatérhessen Freydra istennőhöz.

– Miért nekem kell megölnöm, aki rossz útra tér?

– Mert te vagy az első. Mindent te tartasz majd a kezekben az új törzzsel kapcsolatban, így az is a te felelősséged lesz, hogy itt a földön felügyeld a kiválasztottakat.

Una körbenézett a sebesülteken. Ma embereknek ártott. Megérdemelték, hiszen bántani akarták azt a lányt, bántani akarták őt, és ki tudja, mi mindent tettek volna még, ha a törzsek egyesülnek. De nem ölte meg őket. Képes lenne a magához hasonlóval végleg végezni?

– És ha képtelen leszek megtenni?

– Meg fogod tenni, mert tudni fogod, hogy ez mindenki érdeke. Freydra istennőé, a kiválasztottaké, és minden emberé.

Unának hirtelen rengeteg kérdés jutott eszébe.

– És honnan fogjuk tudni, mik a szabályok, mit tehetünk és mit nem? Mi történik, ha valamelyikünk mégis rosszra használja az erejét? Hogy fogjuk megtalálni egymást? Hogyan ismerjük meg azt, aki hozzánk hasonló? Mit jelent az, hogy örök élet? Ez azt jelenti, hogy nem halunk meg, vagy meghalunk, csak nagyon sokára? És honnan fogom tudni, hogy ki az, aki rosszra akarja használni az erejét? És...

Az asszony nevetve állította le a kérdéssáradatot.

– Túl sok kérdésed van, Una, és kicsit még korán. Légy türelemmel, időben megtudsz mindent, amit, kell. Csak figyeld a jeleket, és hamarosan az összes kérdésedre választ kapsz.

Una nem éppen a türelméről volt híres, és majdnem kimondta, hogy ha az égi valóban ismerné, akkor ezzel ő is tisztában lenne, de nem akart megbántani egy ilyen különleges lényt, így inkább csak beleegyezően bólintott.

– És most mit kell tennem?

– Az első és legfontosabb feladatod most az, hogy útra kelj, és megkeresd első nővéred. Azt, akivel a sorsotok még azelőtt egymásba fonódott, hogy ő napvilágot látott volna. Menj mindig abba az irányba, amelyről a Nap a legforróbban tekint le rád, és a legzöldebb dombok között keresd a Lunandrint, akinek a haja a telihold fényében ragyog még napvilágnál is.

– A telihold fényében ragyog a haja?

– Igen. Meg fogod ismerni, efelől nincs kétségem.

– Hogy ragyoghat valakinek a haja?

– Úgy, hogy az ő szülőanyja Lunandriqua, a fényességes Hold kisistene – magyarázta türelmesen az égi.

Azon kívül, hogy Una majdnem füttyentett egyet, hogy „húha” a kijelentésre, miszerint első testvére egyenesen egy isten gyermeke, minden érthető volt: Lunandrin, ragyogó haj, mindig egyenesen arra, ahol a legforróbban áll a nap.

– Értem.

Az égi asszony felállt a kőről, Una pedig a földről.

– Indulj tüstént, hogy mihamarabb megtaláld! Ami azt illeti, már így is késésben vagy... bár ez nem a te hibád...

– Ezt, hogy érted?

– Semmi-semmi – legyintett az égi. – Hamarosan úgyis rájössz magadtól... bár azzal talán nem ártok, ha pár szóval felkészítelek... sőt azt hiszem, talán jobb is, ha így teszek.

– Mire kell felkészítened? Hiszen már elmondtad, hogy bántani akarnak majd, és hogy harcolnunk kell. Mi lehet még ezek után, amire fel kell, készülnök?

– Ezekhez képest semmiség, csak első nővéreddel kapcsolatban adnék egy jó tanácsot, és arra kérek, most bármilyen különösnek tűnik is, mindig ez jusson az eszedbe.

– Mi volna az?

– Ne csodálkozz semmin, amit tesz vagy mond! Fogadd el olyannak, amilyen, és légy iránta végtelen türelemmel. És a végtelent szó szerint értem. Mást úgysem tehetsz.

Ennél furább tanácsot Una életében nem hallott. Ez meg mégis mit jelent?

– Indulj hát! – adta ki az utasítást az asszony.

Una azonban nem mozdult. Szédült a feje az este eseményeitől, a hallottaktól, de volt valami, ami ebben a pillanatban még a saját jövőjénél is jobban érdekelte. A törzs jövője. Az apja jövője. Azt tudta, hogy bármi lesz is, a saját életével meg fog birkózni. De abban nem volt biztos, hogy azzal a gondolattal is így tudna eljárni, hogy ő okozta szerettei szenvedését.

– Mi a baj? – kérdezte az égi, látva a tétovázását.

– Nagy bajt hoztam apámra és a törzsre – mondta szomorúan. Kijelentése nem szorult magyarázatra. – Azt hiszem, háborúba sodortam őket. A három törzs szövetkezni akart, hogy erőiket egyesítve könnyebb legyen az élet. De most nem lesz szövetség. Most harc lesz. Miattam.

Az asszony közelebb lépett hozzá, és nyugtatóan magához ölelte. Una nem volt egy ölelkezős típus, főleg nem volt olyan, aki pátyolgatásra szorult, most mégis nagyon jól esett a vigasztaló érintés. Az éginek olyan illata volt, mintha egy egész virágmező lapult volna a hajában. Una belélegezte, és egyszeriben megnyugodott.

– Semmi baj – csitította őt az égi. – Jó gyermeke vagy apádnak, hiszen bár életed további része nem köt a törzshöz, te mégis féltő szeretettel gondolsz a jövőjükre.

– Azok az emberek gonoszak – motyogta Una, az ölelés okozta nyugalomban fürdőzve. – Verik az asszonyokat, bántanak másokat, és erővel veszik el, amit akarnak. És azt akarták, hogy a közös törzs is így tegyen. De az én apám nem ilyen! Ő nem akarná ezt!

– Igen, tudom.

– Ő jó és gondoskodó, és megértő, és bátor.

– Tudom.

– Most mi lesz velük?

Az égi asszony megfogta Una arcát, és úgy fordította, hogy egymás szemébe nézhessenek. Una a nagy, csillogó szemekbe tekintett, amelynek színe a lemenő nap sugaraira emlékeztette. Szinte világított a sötétben, épp úgy csillogott, ahogy a ruháját tartó ékszerek tették. Ahogy Una nézte, valahogy az az érzése támadt, hogy ismeri. Látta már valahol.

Tényleg találkoztak már?

– Hidd el nekem, hogy minden rendben lesz! – mondta az asszony. – A te kedvedért megoldom ezt a problémát, és nem kell apádért és a törzsért aggódnod a távollétedben sem. Ugye hiszel nekem?

Una ösztönösen bólintott. Át sem gondolta, hisz-e neki vagy sem, mert nem volt min gondolkodni. Hitt és kész.

Az égi felvette a földről bőrbatyuját, és átnyújtotta neki.

– Most menj, és mindent tegyél úgy, ahogy mondtam!

Azzal távozni készült, de Unának eszébe jutott még valami.

– Várj! Találkozunk még?

Az égi arcán szomorkás mosoly futott át.

– Azt nem látom előre. Azt viszont tudom, hogy mindig figyelni foglak. Ott leszek én is, ahol sorsod íródik, neked pedig nincs más dolgod, mint követni, amit a szíved diktál. Mert még ha nem is látsz, nem hallod a hangom, de én a szíved szavában fogok üzeni neked.

Azzal vetett rá egy utolsó pillantást, küldött még egy kedves mosolyt, majd ahogy jött, úgy távozott is, egy megrázó égi fénycsóván keresztül.

7. fejezet

Una majd egy holdhónapja volt úton. Azon az éjszakán, amikor elindult, a Hold kiteljesedve, teljes fényével ragyogott le rá, és amikor Una előző éjjel felnézett az égre, azt látta, hogy ismét kiteljesedni készül.

Ahogy egyre távolodott az otthonától, úgy váltakozott a táj, és lassan, egy számára teljesen ismeretlen területen találta magát. Itt nem voltak olyan magaslatok, mint náluk, egy-egy kisebb dombot leszámítva minden lapos volt és egyenes. Sokkal több fa nőtt, sűrű egységet alkottak, és nem egy közülük olyan hatalmas volt, hogy Una nem látta, hol érhetnek véget a magasban. A növényzet zöldebb volt, a fák, bokrok roskadoztak a bogyóktól, termésektől. Vibráltak a színek mindenfelé. És az állatok! Rengeteg volt, és az ember, ha türelmes volt, anélkül tudott lőni belőlük, hogy kiszaladt volna a világból a préda után. Az időjárás is megváltozott, ahogy egyre távolodott szülőföldjétől, a náluk megszokottnál jóval melegebb volt errefelé. Una számára szokatlan volt ez a hőség, hiszen ő a hidegebb éghajlathoz volt hozzászokva. Még a törzs területének határán sem járt, nemhogy ilyen távolságban.

Úgy tippelte, már egészen közel kell lennie az égi által említett Lunandrin törzshöz.

Nem győzte csodálni a körülötte lévő tájat, ugyanakkor ámulatában arról sem feledkezett meg, hogy óvatos legyen.

Eddig minden rendben ment. Mindent úgy tett, ahogy azt az égi asszony mondta neki. Nagyrészt éjjel haladt, a nap nagy részében pedig behúzódott egy barlangba, vagy valami más rejtkehelyre, hogy elrejtőzzön és megpihenjen. Csak azért jött elő, hogy megnézze, merre jár, és hogy élelmet keressen, de ilyenkor is mindig nagyon óvatos volt.

Most is épp ennyivaló után kutatott, miután az alvásból korgó gyomorral ébredt. A nap lemenő félben, fáradtan pislákol a látóhatár alja felé közeledve, és Una úgy gondolta, mielőtt útra

kel, elejt valami finomat, hogy a sötétségben ne kelljen a vadászattal bíbelődnie.

Batyuját bőrszalagokkal a hátára erősítette, majd lándzsájával felszerelve elindult. Ahhoz a helyhez igyekezett, amelyet hajnalban, ideérkezésekor fedezett fel. Nem messze volt egy rész, ahol a sebesen robogó víz lelassult és kiszélesedett. Mindenféle állatot látott ott. A víz felszínén finom szárnyasok, a kristálytisza víztükör alatt pedig fürge halak úszkáltak csapatostul. Könnyű prédának tűntek, Una pedig az elmúlt időben, mióta magáról gondoskodott, elég gyakorlatot szerzett, hogy könnyedén elejtsen valamit, amivel az éhségét csillapíthatja. Óvatosan közelebb lopakodott a vízparthoz. Már ki is nézte áldozatát, egy kövér, gyanútlan madarat, és lándzsájával épp célolni készült, amikor zajt hallott tőle nem messze, a sűrűre nőtt bozótosból. Una támadásra készen fordult a zaj felé, hiszen nem tudhatta, miféle lény rejtőzik ott. Talán jóval nagyobb, mint a madarak, vagy az is lehet, hogy egy olyan állat, amely maga is prédára les.

Una lassan közelebb osont a bozótoshoz. A mozgolódás egyre erősebb lett, tisztán látszott, hogy remegnek az ágak-levelek. Valami van ott!

Lándzsáját magasra tartotta, hogy az első gyanús jelre eldobhassa, ha kell.

Aztán, meglepetésére hangokat hallott.

– Engedj el! – mondta valaki fojtott hangon, mintha alig kapna levegőt.

– Jajj, maradj már nyugton! – jött a hanyag válasz. – Minél jobban izegsz-mozogsz, annál tovább fog tartani!

– Szállj le rólam! Ne bánts!

– Ne túlozd el a dolgot... csak meg akarom nézni...

Unában harag szikrája pattant. Felrémlt előtte utolsó emléke a törzséből való szökése estéjén, és érezte, hogy ujjai erősebben fonódnak a lándzsára, készen rá, hogy beledöfje abba a gaz erőszaktevőbe, aki vad módjára egy asszonyra támadt.

Szeme előtt saját támadóinak képe vibrált, miközben hosszú

léptekkel a bozótos mögé trappolt, hogy véget vessen annak, ami a túloldalon folyik. Épp ráordítani készült a támadóra, de attól, ami a szeme elé tárult, még azt is elfelejtette, hogy kiabálni akart. Nagyon nem erre számított. Valaki valóban inzultált valakit, de ebben az esetben egy fiatal fiú volt az áldozat, míg támadója egy korban hozzá hasonló, vékonyka lány.

A fiú a földön feküdt kiterülve, a lány szétvetett lábakkal ült a mellkasa közepén. A fiú teljes erejéből küzdött, a lábaival kapálózott, kezével próbálta lelökni magáról a lányt, aki apró termete ellenére simán legyűrte, és vígan ült rajta, míg a fiú menekülni próbált.

Már önmagában ez a fordított állás elég lett volna ahhoz, hogy felkeltse Una figyelmét a lány iránt, de őt megdöbbenítő viselkedésénél és erejénél is jobban foglalkoztatta annak külleme. Az ugyanis szinte ragyogott. A bőre olyan fehér volt, amelyet Una még nem látott. Bármerre járt is, az emberek mindenhol dolgoztak az életben maradásért, és életük nagy részét a szabadban töltötték. Csak aludni tértek kunyhóikba, vagy a hideg évszak viszontagságai elől kerestek menedéket az épületek rejtékében. A napfény, a szél, az égi víz, és a hideg kikezdte a bőrüket, és az újszülötteken kívül senki nem rendelkezett olyan puha, fehér bőrrel, amilyennel ez a lány. A hajára pedig szavak sem voltak. Una kutatott az agyában, hogy megfelelő jelzővel illesse, de egyedül a frissen hullott hó jutott az eszébe, mely ilyen fehér volt és ilyen puhának tűnt. De még így sem tudta teljesen leírni, hiszen a lány hosszú haja nem egyszerűen fehér volt. Hanem szikrázóan fehér.

Épp ahogy az égi mondta neki.

„Keress a Lunandrint, akinek a haja a kitéljessedt Hold fényében szikrázik még napvilágnál is”.

Rendben, ezzel megvolnának. A vadászat nem várt eredményt hozott, mert bár élelem után kutatott, végül azt az egyetlen személyt sikerült megtalálnia, akit mindvégig keresett.

Ez nem is volt olyan vészes – gondolta.

Szeme előtt tovább folyt a viadal, és bár Una nem tudta, miért is harcolnak pontosan, úgy döntött, ideje szétválasztani a civakodókat.

– Hééé, ti ott! – kiáltott rájuk.

Két fej fordult felé, teljesen egyszerre. A lány végighordozta rajta a tekintetét, majd bájosan mosolyogva intett felé. A fiú azonban nem integetett, és nem is mosolygott. Őt az újonnan érkező helyett az foglalta le, hogy a lány egy pillanatra elengedte, és a figyelme is lanyhult. Szabaddá vált kezeivel nagyot lökött hát a rajta ülőn, mire az a földre huppant, majd a súlytól megszabadulva a fiú felugrott, és futásnak eredt. Úgy szedte a lábát, mintha az élete múlna rajta.

A fehér hajú lány bosszús pillantásokat lövellt Una felé.

– Látod, most mit csináltál? Elmenekült miattad!

Una nem értette, mit akarhatott a lány attól a fiútól.

– Mit akartál tőle? Talán harcolni gyakoroltatok? Vagy megpróbált bántani, és ezt toroltad meg?

A Lunandrin felállt a földről, és leporolta világos öltözékét a hátsóján. Unának nagyon ügyelnie kellett, hogy ne tátsa el a száját, ahogy a napfény átragyogott a fehér hajzuhatagon.

– Ugyan, dehogyl! – legyintett a lány – Csak meg akartam nézni, mije van.

– Volt nála valami, amit nem akart megmutatni, de te kíváncsi voltál rá?

– Így is mondhatjuk – vigyorgott a lány sejtelmesen. – Azt akartam látni, mi van a lábai között.

Erre Una még inkább összezavarodott. Miért akarná bárki is látni, hogy mi van a másik ember két lába között?

– A lábai között? – értetlenkedett. – De hiszen ez egy fiú!

– Igen, éppen ezért! – magyarázta a lány. – A törzsem nemrég tartotta a szent Hold ünnepét, amit én már nagyon vártam, mert olyankor mindenki pucéran ünnepel. Énekelnek, táncolnak, áldozatot mutatnak be, meg ilyenek. Azt reméltem, ebben az évben végre én is részt vehetek rajta, de apám azt

mondta, még mindig túl kicsi vagyok hozzá. Bezárt a konyhóba, és nem engedett ki. Nagyon mérges lettem, mert én igenis ott akartam lenni az ünnepségen, hogy én is meztelenül táncoljak, és végre láthassam, mi van ott, amiről minden asszony annyit beszél, és a férfiak használják is.

– Én nem hiszem, hogy olyan nagydolog az...

– Te már láttad, mi van a fiúk lábai között? – csillant fel a Lunandrin nagy szeme. – Elmondod nekem?

Unának ezen a ponton még az is eszébe jutott, hogy talán valami mérgező bogyó keveredett az ételébe, és ez az egész beszélgetés igazából meg sem történik. Csak olyan dolgot lát, mint a sámán, aki össze-vissza beszél az általa használt füvek füstjétől. Lehet, hogy ő is valami hasonlót él át éppen. Elfogadhatóbb magyarázatnak tűnt, mint az, hogy tényleg egy hóféhér hajú lány érdeklődik tőle a fiúk lába közéről.

Soha nem volt része még csak hasonló beszélgetésben sem. Ellenkezett az apjával, vitázott Zuusával, vigasztalta Amalát, ha kellett, és együtt nevetett a korabeliekkel. Beszélgettek az élet rendjéről, a munkáról, az állatokról, és minden másról is, de még soha, egyetlen egyszer sem szólt egyetlen beszélgetés sem arról, kinek mi lapul a lábai között. Egyszer-kétszer előfordult ugyan, hogy fültanúja volt asszonyok suttogásának, melyeket a férfiakról folytattak le, de Una nem látta értelmét annak, amit mondtak. És mivel apjával és Amalával élt egy konyhóban, volt, hogy látta amint apja becsúszik Amala mellé a fekhelyükön, és valamit a lábaikkal csináltak, de Unát, az sem érdekelte. Elfordult és aludt tovább. Így nem látta, mi van egy fiú lábai között, melyet az öltözete takar, és nem is értette, miért volna az olyan érdekes.

– Nem én... nem láttam... – vallotta be.

– Óóóó. – A lány határozottan csalódottnak tűnt, még a szája is lekonyult, mintha sírni készülne. – Azt hittem, láttad.

Úgy elkenődött, hogy Una úgy érezte, feltétlenül meg kell vigasztalnia valahogy.

– Azért szerintem ne keseredj így neki. Van még rá idő

bőven, hogy lásd, mi van ott. Az is lehet, hogy igazából semmi. Vagy, hogy semmi érdekes. Talán pont az van neki, ami neked is.

– Igen, lehet, hogy igazad van – mondta végül vállvonogatva a fehér hajú. – Csak tudod, én azt hittem, van ott valami érdekes. Épp az ünnepség után hallottam, amint az egyik nénikém azt mondta, hogy a törzs férfitjai nem voltak a helyzet magaslatán, amikor a magaslaton kellett volna lenniük. Mert nem bírták ott lent sokáig. Hamar elfáradtak vagy mi. És ettől aztán végképp kíváncsi lettem, és meg akartam nézni, mi az, ami hamar elfáradhat.

– Látod, mondom én, hogy valószínűleg egy semmiség.

– Igen. Valószínűleg.

Most, hogy ezt megbeszélték, Una úgy vélte, ideje, hogy megismerkedjenek, és elmondja jövelele célját.

– Uniquua vagyok! – mutatkozott be. – De mindenki csak Unának hív. A távoli magaslatról jöttem.

Erre az általános felelet úgy nézett volna ki, hogy a másik személy is elmondja, őt hogy hívják, és honnan jött, de a Lunandrin nem így tett.

– Igen, tudom. Anyám beszélt rólad – mondta mosolyogva.

Una úgy meglepődött, hogy még azt is elfelejtette, hogy a lány nem mondta meg, hogy hívják.

– Az anyád? Te ismered az anyádat?

– Igen, persze. Az én anyám Lunandriqua, a Hold istennője.

– Kisistene... – javította ki Uniquua ösztönösen azok alapján, amit az égi asszony mondott neki.

– Mondom, istennője! És szólt rólad. Mondta, hogy keressük meg egymást, és aztán alkossunk új törzset. Lunandra vagyok. Mindenki Lunandrának hív, de én jobb szeretem magamat Lunának nevezni. Ha magamhoz beszélek, mindig Lunának hívom magam, szóval hívj te is így, jó?

Una még olyat se hallott, hogy valaki saját magára ragaszt

becenevet, de azok alapján, amit eddig látott-hallott erről a lányról, simán el tudta képzelni, hogy ő nevezi el saját magát. Ahogy azt is, hogy magához beszél.

Majd szöveget ütött a fejébe mondandója első fele. Várjunk csak! Ezek szerint ő már rég tudta, hogy az égiek közös sorsot szántak nekik?

– Mikor szólt az anyád rólam?

Luna nem tudta pontosan, csak a vállát vonogatta.

– Nem tudom. Régen. Mintha már többször is említette volna.

– Ha te ezt az egészet már tudad, és az anyád azt is mondta neked, hogy keressük meg egymást, ugyan miért nem indultál a keresésemre?

Jogos kérdés volt, hiszen ha ez a fura lány a keresésére indul, amikor mondják neki, talán sokkal hamarabb is tisztába kerülhetett volna saját magával kapcsolatban. Talán az égi asszony is hamarabb eljött volna hozzá. Una arra gondolt, hogy csak most találkoztak, de ő máris mérges arra a lányra, aki – elvileg – a nővére, a legjobb barátnője kellene, hogy legyen.

De ezzel az érzéssel egyedül volt, mert a Lunandrin észre sem vette az ő bosszúságát.

– Egyrészt fölösleges lett volna. Tudtam, hogy úgyis idejössz, és nem akartam megkockáztatni, hogy esetleg elkerüljük egymást, ha én is elindulok és más úton haladunk. Így volt logikus.

– Vagy kényelmes...

– Másrészt pedig – folytatta a lány, mintha meg sem hallotta volna Una mérges közbeszólását – tudod te, mennyi dolgom volt?

– Például? – akarta tudni Una, mert tényleg nagyon kíváncsi volt, mi lehetett az a rengeteg teendő, amivel ezt a lányt úgy elhalmozta a törzse, hogy bár tudta, hogy keresniük kellene egymást, neki esze ágában sem volt megtenni. Remélte, ezzel a kérdéssel sarokba szorítja, de a lány nemhogy nem jött zavarba,

de még arra se vette a fáradságot, hogy legalább megpróbáljon hazudni.

– Nem mindegy? Én mentem hozzád, vagy te jöttél hozzám, ugyan mit számít? A lényeg, hogy itt vagy! Tehát akkor megismétlem: Lunandra vagyok! Vagyis Luna.

– Lunandra.

– Igen.

– Anyádat pedig Lunandriquának hívják, ugye?

– Igen.

– És a Lunandrinokhoz tartozol.

– Igen. Miért?

– Nem találd különösnek? Lunandra-Lunandriqua-Lunandrinok. Nem? Szerinted nem furcsa egy kicsit?

– Ja, de! – kapott a fejéhez a fehér hajú, majd hangos nevetésben tört ki. Una az előbb maga mondta, hogy furcsa ez a hármas párhuzam, de ő azért arra nem érzett késztetést, hogy ekkorát nevessen. Különösnek különös, de nem vicces.

– Ha már az ilyet mókásnak találd, akkor nevethetünk azon is egyet, hogy te Una vagy, én meg Luna, és a kettő majdnem ugyanaz! – mondta a lány, majd újabb hahotában tört ki. Kétrét görnyedve kacagott, de úgy, hogy zengett a környék, és a vízen lebegő madarak ijedten repültek fel a hang hallatán.

Una egyre inkább kezdte megérteni, amit az égi a „nővéréről” mondott neki. Hogy ne csodálkozzon semmin, amit mond vagy tesz, és legyen végtelen türelemmel iránta, mert „más úgyszemint”.

Na, szép! Az égi új törzsről meg testvéréről beszélt, és hogy a sorsuk összefonódik, különleges lesz, és nagy feladatot tartogatnak a számukra. Eddig azonban Una semmi különlegeset nem érzett a lánnyal kapcsolatban, csak annyit, hogy kicsit bolond, és bármi is a sorsuk, abban ez a lány nem segítséget fog jelenteni, hanem egy óriási púpot. Ahogy így elnézte, Una arra gondolt, talán neki magának van szüksége segítségre.

Most mégis mit kezdjen vele?

Legszívesebben szép lassan elhátrált volna a lánytól, hogy amíg az a világról megfeledkezve könnyesre kacagja magát, ő feltűnés nélkül eltűnhessen. Igen ám, csakhogy a fülében ott csengtek az égi asszony szavai, így bármit mondott is a józan ész, nem hagyta faképnél a különös Lunandrint.

– Ki volt az a fiú, akivel az előbb láttalak? – kérdezte, hogy visszarángassa a Lunandrint a nevetésből.

– Nem tudom.

– Hát nem ismerted?

– Nem. Miért? Talán mindenkit ismernem kellene, akinek kíváncsi vagyok a lába közére?

Una agyában balsejtelem vert tanyát.

– Azt hittem, a te törzsedhez tartozik!

Luna a fejét rázta.

– Nem. Csak eljöttem úszni, ő meg itt volt, és gondoltam, miért ne? Soha nem láttam még erre, de össze akartam kötni a kellemest a hasznossal.

– Biztos nem kószált el egyedül messzire a törzsétől, ami azt jelenti, hogy a táboruk a közelben lehet. És ahogy megijedt, lehet, hogy ránk hozza a törzsét!

Luna legyintett, mintha számára ez az eshetőség nem létezne, Una azonban biztosan érezte magában, hogy ebből baj lesz.

– Gyere, tűnjünk el innen gyorsan!

Ötletnek jó volt, csak sajnos kicsit későn jött. Mire Una kiejtette száján a szavakat, már tudta, hogy nincsenek egyedül. Ágak recsegése, levelek zörgése tudatta velük, hogy társaságuk érkezett.

– Ott vannak! – hangzott fel a kiáltás, majd a fák közül egy hat fős csoport özönlött ki. Una egyikükben felismerte azt is, akit Luna nemrég letepert. Hát persze, hogy idecsődítette a barátait! Elég sokan voltak – hozzájuk, kettejükhöz képest legalábbis.

Una arra gondolt, na tessék, újra túlerővel találja magát szembe. Igaz, ezúttal legalább nem volt egyedül, de nem tudta, mennyiben számíthat a Lunandrin segítségére. Főleg, hogy az nem érezte át a

helyzet súlyosságát.

– Üdvözet nektek! – köszönt vidáman az őket körülvevőkre, és úgy vigyorgott, mintha számára a világ legbékésebb dolga volna, hogy egy csapat felbőszült fiú mereszti rájuk a szemét.

– Luna... szerintem nem beszélgetni jöttek... – figyelmeztette Una a lányt.

– Tényleg?

– Úgy néznek ki, mint akik ismerkedni akarnak?

Luna jól megnézte őket magának.

– Nem tudom... lehet...

– A kíváncsiságod hozta ránk a baj! – tájékoztatta Una, miközben lassan hátrálni kezdett. Lunát is húzta magával, és hátra-hátranézett menet közben, nehogy valaki mögéjük kerüljön.

– Ugyan már! – mondta Luna nyugodtan. – Minek ez a felhajtás. Nem lopni akartam tőle. Csak megnézni a micsodáját. Aztán elengedtem volna...

– Csakhogy ő támadásnak vette, és most bosszút akar!

– Bosszút azért, mert be akartam nyúlni a ruhája alá? Micsoda ostobaság! Akkor a Lunandrinok táborában naponta hullna porba a fél törzs feje. Hát mivé lesz ez a földi lét, ha már ennyiért is elégtételt követelnek?

A csoport egyre közelebb ért. Nem voltak még felnőtt férfiak, így az erejük sem volt akkora, éppen ezért Unát inkább számbeli fölényük és a náluk lévő fegyverek aggasztották.

– Rendben, figyeljetek ide! – szólt ekkor hangosan Luna, és még a tenyerét is összeütötte néhányszor, hogy biztosan magára vonja mindenki figyelmét. Támadóik úgy meglepődtek, hogy megtorpantak, és tényleg mindenki a fehér hajú lányra figyelt. – A törzsem azt vallja, hogy azt kell adnunk, amit mi magunk is kérnénk, szóval legyen, tessék, lássátok, milyen igazságos vagyok. Látni akartam mije van, de először megmutatom, hogy nekem mim van!

Azzal a ruhája alját megemelve felhúzta egészen a derekáig,

szabaddá téve lábait és a „lába közét”.

A fiúk szeme kigúvadt a döbbenettől, akárcsak Unáé. „*Bármit csinál, fogadd el így, bármit csinál, fogadd el így...*” – mondogatta magában, de nem használt.

– Mit művelsz?

Ő maga próbálta meg lesimítani a Lunandrin ruháját, hogy eltakarja. Fel se mertte tenni a kérdést, hogy ez mégis mire volt jó. Luna értetlenül nézett rá.

– Azt akartam látni, mi van a lába között. Mi van, ha ők is azért jöttek ide? Talán ez nem is támadás! Csak kíváncsiság, ahogy nálam...

– Botokkal meg törökkel felszerelve kíváncsiak?

– Ja, tényleg... – nézett körbe Luna, most először szemrevételezve a fiúknál lévő fegyverarzenált. – Eddig észre se vettem...

– Az volt ott! – mutatott most Lunára vádlón a fiú, akit letepert. – A fényes hajú!

– Nem beszélhetnénk ezt meg? – kérdezte Una békülékenyen, de a fiúk meg sem hallották. Nem a beszélgetés kedvéért szorongatták olyan bőszen a fegyvereiket.

Egy emberként vetették magukat a Lunandrinra, aki olyan nyugodtan állt ott, mintha fogalma sem lenne róla, mi készül. Una változtatott a kezében lévő lándzsa fogásán, és ahelyett, hogy eldobta volna, husángként harcolt vele, jókorákat odasózva a támadókra, gondosan célozva, hogy olyan helyre üssön, ami garantáltan fájni fog. Mivel Luna fegyvertelen volt, próbált elé állni, hogy lehetőségeihez mérten védje. Azt persze nem tudta megakadályozni, hogy a hat támadó közül egy se érjen még a közelébe se, ezért a dulakodás hevében félve pillantott maga mögé, hogy lássa, miként boldogul újdonsült nővére.

A látványtól kis híján kiesett a kezéből a lándzsa. Luna minden volt, csak védtelen nem. Pusztá kézzel harcolt, és olyan furmányosan lépdelt és hajolt el a botok, kések előtt, mintha táncolna. Majd a mozdulatokat továbbvezetve ki is csavarta a

fegyvereket a támadók kezéből, míg szép lassan minden a földre került. Ezután lendült ő maga akcióba. Ruháját felemelve rúgta a támadókat, apró kezét ökölbe szorítva vitt be ütések, igen érzékeny helyekre célozva.

Hiába volt a túlerő, úgy tűnt, még nyerhetnek is, ha kitartanak egy darabig.

Egy híján valamennyi fiú a földön feküdt, az utolsót pedig Una épp arrébb tessékelte magától, amikor fény villant, és a szeme sarkából arra lett figyelmes, hogy Luna valamit csinál a kezével, amitől egy szikrázó fényesség indult növekedésnek két tenyere között. A ragyogás egyre nagyobbra nőtt, mígnem akkora lett, mint egy emberi fej, majd a lány lendített rajta egyet, és kilőtte a kezéből.

Hogy mit akart eltalálni az nem derült ki, csak az, hogy az a valami egyenesen Una felé tartott.

Una az utolsó pillanatban tudott arrébb ugrani, mielőtt a fénylő gömb elsuhant a feje mellett. Belecsapott a legközelebbi fába, amelyről nagy recsegés-ropogás közepette leszakadt egy vastag ág, pont az utolsó fiúra dőlve, aki még talpon volt.

– Bocsánat! – kiáltotta Luna. – A célzást még gyakorolnom kell!

Una a faág alatt nyöszörgő testre nézett.

– Végül is a célt elérted vele...

– Hűha! – kurjantott Luna, ahogy körbenézett, majd boldogan táncolni kezdett a kiterült testek mellett. Időnkét rálépett egyikre másikra, mire azok nyögéssel reagáltak a mellkasra taposó súlyára.

– Legyőztük a fiúkat, legyőztük a fiúkat! – ugrált boldogan.

Una nem tudott osztozni a Lunandrin örömén, ő inkább úgy érezte magát, mint azon az éjszakán, amikor először használta azt a valamit, ami a testében rejtőzött. Számára olyan megrázó élmény volt, amely még a győzelem felett érzett örömét is eltompította. Egyúttal utat engedett annak is, hogy örömnép

helyett gondolkodjon.

– Légy csöndben, ne kiabálj! – csitította Lunát. – A fiú gyorsan visszaért az erősítéssel, ami azt jelenti, nincs messze a táboruk. Talán még többen jönnek, és ha hangoskodszt, megtalálnak minket.

Luna meg se hallotta, táncolt-énekelt tovább.

– Legyőztük a fiúkat, legyőztük a... ajjajj...

Ahogy meglátta a feljűk közeledő alakokat, belészorult a rögtönzött győzelmi dal. Una száját viszont keresetlen szavak hagyták el. Igaza volt. Még többen jöttek, és ezúttal nem fiúk. Hanem férfiak. Felnőtt, dühös férfiak. És nem ám hatan. Sokkal-sokkal többen.

El se kellett gondolkodnia, anélkül is tudta, ebben az esetben nem létezik olyan lehetőség, hogy valamilyen módon nyernek. Ha jót akarnak maguknak, bele se mennek a harcba. Itt egyetlen megoldás létezik: a menekülés.

Időközben besötétedett, és a körülöttük gyülekező, egyre közelebb érő fáklyák fényét látva nem volt nehéz megtippelni, hányan lehetnek.

Una Lunára nézett, és azt látta, hogy kivételesen még ő is gondolkodik.

– Szerinted? – kérdezte, és Luna értette a kérdést.

Maga mögé nézett, a sűrű bozótosra, melynek túlsó oldala a vízbe lógott.

– Szerintem csobbanjunk...

8. fejezet

Una hálát adott az égieknek, amiért ez a dolog akkor történt vele, amikor a Lunandrin már vele volt.

Menekülés közben ugyanis még ő maga is elfelejtette, hogy nem tud úszni, és ez a nem elhanyagolható tény már csak akkor jutott eszébe, amikor elfogyott a lába alól a talaj, és nem maradt más, csak a levegő nélküli, víz alatti világ.

Ő még életében nem látott ekkora kiterjedésű egybefüggő vizet. A falujuk mellett elhaladó folyó olyan sebesen haladt, hogy az asszonyok soha nem is próbáltak meg maguk átjutni rajta. A férfiak erőpróbáik során átúszták, de Unának – ahogy minden férfias dolog – tiltva volt, hogy megpróbálkozzon vele. Így nem tanult meg úszni, ami, ha nincs Luna, most az életébe került volna.

Szerencsére a fehér hajú lány erős volt, és gyakorlottan mozgott a vízben, így mindketten épségben partot értek a túloldalon, távol az őket üldözőktől. Unának keze-lába remegett, amikor a partra kúszott a vízből – csöppet sem méltóságteljesen, négykézláb.

Ezt a hiányosságot sürgősen pótolni kell, hogy ilyen többé ne fordulhasson elő! – határozta el rögtön.

Mellette Luna sokkal vidámabban lépkedett, és még az sem zavarta, hogy egy hosszú, zöld vízinövény tekeredett a lábára, amit a parton is húzott maga után. Haja úgy ragyogott a sötétben, hogy Una arra gondolt, soha többé nem lesz szükségük fáklyára, hogy éjjel tudjanak haladni.

– Nincs is jobb, mint egy frissítő fürdő a Hold fényénél! – lelkesedett, majd az égre nézett. – Hamarosan telihold! Megismételhetnének ezt a telihold sugarai alatt is! Velem tartasz? – kérdezte, majd amikor nem jött válasz, Una felé fordult. Érdeklődve nézte a minden ízében remegő lányt, majd látva siralmas állapotát, mellé telepedett.

– Jól vagy?

– Nem tudok úszni... – közölte Una a nyilvánvalót, még

mindig levegő után kapkodva.

– Igen, rájöttem – bólogatott a Lunandrin. – Először azt hittem, hogy tudsz, csak valami olyan furcsa, hegyvidéki módon teszed, amit én nem ismerek, de amikor már jó ideje bugyborékkolt a víz, rájöttem, hogy nem úszol, hanem süllyedsz.

– Köszönöm...

Luna nagyot csapott a hátára, amitől sugárban jött ki Una orrán-száján a lenyelt víz.

– Igazán nincs mit köszönni!

Una kimerülten gördült a hátára, és élvezte, hogy stabil talajt érez a háta alatt, orrában pedig levegőt víz helyett. Fölötte az ég feketén terült el, rajta apró világos égi fények világítottak, és a Hold, mely hozzájuk képest hatalmasnak tűnt. Una elmerengve nézte a végtelen magasságot, és miközben szíve ritmusa csitulni kezdett, azon gondolkodott, mivel néznek szembe.

– Az égi, akivel beszéltem, mondta, hogy nem lesz egyszerű... – szólalt meg nagy sokára. – Azt mondta, üldözni fognak minket azért, ami bennünk van. Irigykedni fognak, és ha nem tudják elvenni, amit az égiektől kaptunk, megpróbálják majd elpusztítani, és vele együtt minket is.

Luna bólogatott.

– Igen, anyám nekem is mondta, hogy sok bolond jár a földön...

Una erre majdnem rávágta, hogy Luna anyja már csak tudja, hiszen maga is adott egyet a világnak, de végül nem mondta ki.

– Harcolnunk kell majd, és menekülnünk.

– Igen, tudom.

– És bujkálni, meghúzódni.

– Tudom.

– Látod, igazából csak most találkoztunk, és máris belekóstoltunk abba, mi vár ránk...

Újabb bólogatás. Úgy tűnt, Luna mindent tudott, de mégsem félt.

– Akkor? Mi legyen? – kérdezte Una a mellette ülő lány sártól maszatos arcát fürkészve. Világos bőrével éles ellentétet

alkotott a ráragadt kosz. Fehér hajában Una még leveleket is észrevett.

– Hogy érted?

– Csináljuk? Alapítsunk új törzset a hozzánk hasonlókból?

Nem is tudta igazán, miért kérdezte ezt.

Hiszen ez nem általuk hozott döntés volt. Ahogy az égi is megmondta, kiválasztásra kerültek születésük pillanatában. Az égiek úgy döntöttek, ők maguk egyengetik a sorsukat, ami nem más, mint felkutatni és törzsbe foglalni azokat a nőket, akiket az égiek az övékhez hasonló ajándékkal ruháznak fel. Szabályokat alkotnak majd nekik, amelyek szerint az életüket élniük kell, és testvéri szeretettel, együtt, egymásért kell élniük, másokat segítve.

Ez már régóta elrendeltetett, és amikor Una ezt hallotta, úgy érezte, minden a helyére került. Fogalma sem volt róla, mégis erre a feladatra készült, amióta csak az eszét tudta. Ezért érezte úgy, hogy ő más, ezért nem tudta az életét asszonyként elképzelni, és ez volt annak is az oka, hogy a fegyverkezés érdekelte a bogyógyűjtés helyett. Amikor az égi megjelent neki, és elmondta léte titkát, alig várta, hogy sorsa elébe menjen, és elkezdődjön az új, izgalmas, dicsőséges élete.

Arról azonban senki nem szólt egyetlen szót sem, hogy ez az élet azzal indul, hogy igazából még nincs is tisztában mindennel, amit tennie kell, de máris férfiak támadnak rá – már megint –, majd menekül, miközben kis híján vízbe fúl.

– *Te akartál annyira harcolni, nem? Izgalomra vágytál, meg kihívásra!* – súgta egy gúnyos hang a fejében. – *Hát tessék, most megkaptad!*

Unának hirtelen az apja jutott az eszébe.

Egy nagy törzs feje volt, aki sok emberért felelős, és aki kemény döntéseket volt kénytelen meghozni azokért az emberekért, akik bíztak benne. Még arra is képes volt, hogy saját lányát ajánlja fel egy számukra fontos egyezség megkötésére. Amikor ezt megtudta, haragra gerjedt, úgy érezte, az apja elárulta, és semmit nem jelent a számára. Most azonban, hogy maga is döntések

sorozatát volt kénytelen meghozni, már nem érzett haragot. Inkább kezdte átérezni a súlyát.

Igazából soha nem gondolt bele, mivel jár vezérnek lenni. Élvezte a vezér lányának járó előnyöket, de nem törődött az apját nyomasztó felelősséggel. Egészen mostanáig.

Most, fiatal kora ellenére, máris leendő vezérnek mondhatta magát. Bár még csak egyetlen testvéréről kellett gondoskodnia, ez is elég nyomasztó volt, hiszen bármi történik is a Lunandrinnal, az az ő felelőssége lesz. Az ő hibája, amelynek súlyát viselnie kell, amíg csak él. Ahogy ezután minden döntésének is.

Hát, még ha többen lesznek! Hogy fog akkor boldogulni?

Őt ilyen gondolatok nyomasztották, de Luna mindebből semmit nem vett észre, és át sem érezte a helyzetet. Teljes nyugalommal csavarta ki hosszú fonatából a vizet, majd elkezdte kiszedegetni a hajába tapadt leveleket, és jobb híján, amit megtalált a fűrtök között, azt elrágcsálta.

– Persze. Alapítsunk – válaszolta az előbb feltett kérdésre.

– Jó volna egy saját törzs, ahol senki nem zár a kunyhóba, mert nem akarja, hogy pucéran táncoljak. Ahol senki nem mondja, hogy ehhez meg ahhoz túl fiatal vagyok még. Szeretem a nagy társaságot, és jó volna, ha sok nővérünk lenne. Ráadásul, nem tudom te hogy vagy velem, de nekem nincs más tervem az elkövetkezendő időkre.

– Nekem sincs.

– Vagy vissza akarsz inkább menni a törzsedhez? – nézett rá Luna.

Una megfontolta a választ. Ugyan mi lenne más, vagy mi lenne jobb, ha visszamenne? A törzs valószínűleg úgyszólván kitagadta már, mert szégyent és bajt hozott rájuk, arról nem is beszélve, mit tenne vele a másik két törzs, ha megneszelnék, hogy visszatért. A faluba semmiképpen sem mehetne vissza, és már annak is örülhetne, ha egyáltalán megtűrik a környéken. De ki tudja, az is lehet, hogy elkergetnék. És az apja volna kénytelen meghozni ezt az ítéletet, hiszen mindig és mindenkoron helyesen cselekedett.

Menjen vissza csak azért, hogy az apja kénytelen legyen saját lányára végzetes döntést hozni? Nem, ezt nem tenné meg vele.

Ahogy arra sem lenne képes, hogy ha valami csoda folytán vissza is fogadják, beilleszkedjen, és magára erőszakolja azt az életet, ami elől eljött. Hosszú idő óta várt valamire, ami más, mint a törzsbeli élet. Most, hogy megadatott, mégis elmeneküljön, csak mert az nem egyszerű? Nem! Őt nem ilyen fából faragták!

Aztán Amalára gondolt, és arra, talán a nő hamarosan megadja az apjának azt a fiút, akire szüksége van. Elfelejtí az áruló lányt, aki nem akart lány lenni, és kap egy értékes fiút. És akkor minden rendbe jön.

Az ő sorsa azonban teljesen mást tartogat számára.

– Nem! – mondta határozottan. – Nem akarok!

– Én sem. Egész életemben tudtam, hogy találkozunk majd, és együtt megyünk tovább. Szóval részemről csináljuk.

– Együtt? – kérdezte Una, és kinyújtotta a kezét Luna felé.

A szemébe nézett, és azzal a tudattal nézte, hogy mostantól ez a szempár mindig ott lesz az idők folyamán, amíg csak élnek. Eddig egyedül volt, nem értette senki miről beszél, amikor azt mondja, valami másra, valami többre vágyik. Kivéve ezt a lányt, aki ismeretlenül vált a testvérévé, és az is marad, amíg csak világ a világ.

Luna belecsúsztatta tenyerét az övébe, ujjaiik olyan szorosan fonódtak össze, ahogy soruk láthatatlan szálai tették az égi királyságban. Rámosolygott.

– Együtt.

– Örök életünkön át...

VÉGE...

...vagy talán csak most kezdődik?